

■ 23 Eylül
2016 Cuma
■ Sayı: 47
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Devrim cephesi kendisini kurtarmak zorunda

Güncel görev budur: Karşı-devrimin bizim
cepheye musallat olduğu gri alana sert
ve ayrıştırıcı bir müdahale, sınırların
belirginleştirilmesi!

UZLAŞMA DEĞİL MÜCADELE ZAMANI MİLLİ İRADE DEDIĞİ YOBAZ TEKMESİ

**GERİCİLİKLE
UZLAŞMA!**

OHAL'DE İŞÇİ DÜŞMANLIĞI | AHMAKLAR İÇİN YAŞASIN DEMOKRASİ | SOLCU LİSELİLER YOLA
ÇIKTI | CERATTEPE CEPHESİ | ÜNİVERSİTELERDE KHK 'TEMİZLİĞİ' | KOMÜNİSTLERİN TARİHİ

SARAY'IN DEĞİL, HALKIN SANATÇISIYDI

Bir süredir kanser tedavisi gören Türk sinemasının önemli isimlerinden Tarık Akan'ı bugün sabaha karşı kaybettik.

Tarık Akan yalnızca sinemamızın unutulmayacak bir kuşağının çok önemli bir temsilcisi değildi, aynı zamanda sanatçı kimliğini aydınlık bir ülke mücadelesiyle birleştirmiş, bunun için bedeller ödemeyi göze alarak tam da merkezinde durduğu ışıltılı Yeşilçam'a arkasını dönme cesaretini göstermiş onurlu bir aydıdı.

Türkiye Tarık Akan'ı sadece filmlerinden değil, en önde yürüdüğü 1 Mayıs kortejlerinden, Ankara'nın ayazında yalnız bırakmadığı Tekel işçilerinin çadırlarından, Sivilri'de zorladığı polis barikatlarından hatırlayacaktır.

Bazı ölümler ülkeyi saflaştırmalı, bölmelidir: İlericiler, gericiler, emekçiler, patronlar; işbirlikçiler, yurtseverler... Akan'ın kaybı böyle bir kayıptır ve hayatı mücadele içinde geçen bir sinema emekçisinin bu son eyleminde bizler de onunla omuz omuza olacağız.

Halkımızın başı sağ olsun.

16 Eylül 2016

**KOMÜNİST
PARTİ**

İSLAM HUKUKUNU TANIMIMYORUZ

Şort giyen bir kadına tekmeyle saldıran insan müsveddeleri mahkemede yaptığının "İslam hukukuna uygun" olduğunu söyledi. Mahkeme de onu serbest bıraktı. Cumhuriyet mahkemesinde İslam hukukunu kabul eden yargı mensuplarından hesap soracağız.

İstanbul'da bir kadına, "şort giydiği" için belediye otobüsü içinde saldıran Abdullah Çakıroğlu, çıkarıldığı mahkemece serbest bırakıldı.

Çakıroğlu, yaptığını "İslam hukukuna uygun" diyerek savundu. Türkiye Cumhuriyeti mahkemesi de, saldırganla aynı fikirde olmalı ki, Çakıroğlu serbest bırakıldı.

İslam hukukunu tanımıyoruz. Saldırganı serbest bırakarak bu gerici, kadın düşmanı suça ortak olan yargı mensuplarını uyarıyoruz: Hesap vereceksiniz!

Halkımız, Türkiye ilericileri, gericiliğe, gericiğin saçtığı suçlara, kadın düşmanlarına karşı ayağa kalkacak. Biz boyun eğmeyeceğiz, siz hesap vereceksiniz!

18 Eylül 2016

**KOMÜNİST
KADINLAR** | **KOMÜNİST
PARTİ**

**BOYUN
EĞME**

OHAL BAHANESİYLE ENGELLENEN GREV VE DİRENİŞLER

OHAL'de işçi düşmanlığı

15 TEMMUZ SONRASINDA ATILAN 'DARBE ÖNLEYİCİ' ADIMLARDA İŞÇİ DÜŞMANI ENGELLEMELER ÖNEMLİ BİR YER TUTUYOR. GREV VE SENDİKALAŞMA HAKKINI KISITLAYAN HERHANGİ BİR KARAR, YASA YA DA KARARNAME YOK; AMA OHAL BAHANESİYLE İŞÇİLERİN HAK ARAMA EYLEMLERİ ENGELLENİYOR.

OHAL'in ilan edildiği günden bu yana yayınlanan KHK'larda işçilerin eylem yapma, toplanma, sendikalaşma ve grev haklarını kısıtlayan herhangi bir düzenleme bulunmuyor. Buna karşın hükümet, birçok işçi direnişi ve greve OHAL'i bahane ederek müdahale etti.

AVCILAR BELEDİYESİ İŞÇİLERİNİN ÇADIRLARI SÖKÜLDÜ

Belediye-İş'te örgütlendikleri için işten çıkarılan ve aylardır direnişte olan Avcılar Belediyesi işçileri, OHAL'den sonra, 21 Temmuz sabahı zabıtarların engeliyle karşılaştılar. İşçilerin çadır kurmaları engellendi. Avcılar Belediyesi işçileri, tüm baskılara rağmen direnişlerini sürdürüyorlar.

YANDAŞ SENDİKADAN OHAL FIRSATÇILIĞI

BEDAŞ'ta 100'den fazla işçi, geçmişe dönük davalarını geri çekmek istemedikleri için tazminatsız olarak işten çıkarıldı. Atılan işçilerin çoğu Türk-İş'e bağlı Tes-İş Sendikası üyesi. Tes-İş, işçileri, "OHAL sürecinde eylem yapmanın cezası 30 gün gözaltı. 40 kişiden 10 kişi atılacak ama eylem yaparsanız bu sayı artabilir" diyerek eylemden vazgeçirmeye çalıştı.

Elazığ'da da Tes-İş üyesi AKSA Elektrik işçileri, 6 yıldır asgari ücretin altında olan

ücretlerinin artırılması talebiyle şirket yöneticileriyle görüştüler. "Ne haliniz varsa görün, elinizden geleni yapın" cevabını alan işçiler, iş yavaşlatma eylemiyle tepkilerini göstermek istediler. 100'den fazla Tes-İş üyesi işçinin katıldığı eylemin üçüncü gününde, "işyerini işgal ettikleri" gerekçesiyle 25 işçi gözaltına alındı. Polisin "OHAL uygulanıyor bu nedenle burada eylem yapamazsınız" diyerek gözaltına aldığı işçiler ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı.

İŞÇİLERİN DİRENİŞİNİ ENGELLEMELER İÇİN ATEŞ AÇILDI

Tedi Discount Tekstil Mağazacılık patronları İstanbul Topkapı ve Tuzla'daki depolarından 16 Limter-İş üyesi işçiyi işten çıkardı. İşten atılan işçiler direnişlerini 2 Ağustos'tan beri işyeri önünde kurdukları çadırda sürdürüyorlardı. OHAL'in ardından işçilerin işyeri önünde toplanmasına polis sert tutum aldı. Yapılan eyleme saldıran polis, silah kullanmaktan çekinmedi. İşçileri dağıtmak için havaya ateş açtı.

GREVDEKİ İŞÇİLERE ENGEL

Gemlik Gübre fabrikasında işçilerin taleplerinin karşılanmaması üzerine, fabrikada örgütlü Petrol-İş grev kararı almıştı. Grev kararı ile hayata geçirilecek eylemler ise OHAL bahane edilerek fabrika yönetimi tarafından engellenmeye çalışıldı.

OHAL'DE İŞÇİLERİN ÜCRETLERİNİ İSTEMESİ DE YASAK

Karaman'ın Ermenek ilçesinde Cenne Linyit Kömür İşletmelerine bağlı Özkar Madencilik'e ait bir maden ocağında çalışan 35 madenci, 5 aylık alacakları için kendilerini madene kapatarak, açlık grevine başladı. Burada açlık grevine başlayan işçiler, daha önce de 4 gün boyunca üretimi durdurmuştu. Maden ocağına giren jandarma komutanı, OHAL'i gerekçe göstererek işçilerden eylemlerini bitirmelerini istedi. Jandarma komutanı, 14 Ağustos'ta müfettişlerin madene geleceğini de söyledi. İşçilerin ücretlerini talep etme haklarının bile önüne geçilerek maden işçilerinin eylemi sonlandırılmış oldu.

OHAL KHK'LARIYLA YAPILAN İHRAÇLAR

Yayınlanan KHK'larla kamuda ihraç sayısı 50 bin 875'i buldu. İhraçların büyük kısmını MEB'de yaşanan ihraçlar oluşturdu. En fazla ihraç kararı uygulanan kurumlar ise şunlar oldu:

Milli Eğitim Bakanlığı'ndan 28 bin 163, Öğretim görevlisi 2.346, Emniyet Müdürlüğü çalışanı 7 bin 669 kişi, Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı'na bağlı 325 kişi, Sağlık Bakanlığı'nda 2 bin 18 kişi, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan 1519 kişi.

UZLAŞMA VE HOŞGÖRÜ EDEBİYATI İLE DAHA ÇOK TEKME YERİZ

DEMOKRASİ, EGEMEN OLANIN MUTLAK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KABUL ETTİRMEKTEN, GÜÇLÜ SAĞ KARŞISINDA SOLU PES ETTİRMEKTEN, İLERİCİLİĞE GERİCİLİK KARŞISINDA HAVLU ATTIRMAKTAN BAŞKA HİÇBİR ŞEYE YARAMIYOR BU ÜLKEDE. UZLAŞMA VE DEMOKRASİ KONULU TESLİMİYETÇİ BEKLENTİLER SADECE YENİLEN TEKMELERİ ARTIRIYOR.

Türkiye eşsiz bir demokrasi olma yolunda hızla ilerliyor. Şaka değil, gerçekten böyle... İnançlarını sonuna kadar yaşamak isteyen bir kesimle, bıkmadan usanmadan bu kesimle hangi noktada buluşup uzlaşacağını arayanların yaşadığı bir ülkede demokrasi kültürü ilerlemiyorsa, hiçbir ülkede ilerleyemez.

Demokrasi her şeyden önce bir uzlaşma çabasıysa Türkiye bir demokrasi cenneti olmalı. Uzlaşılmasa dahi bu muazzam gayret Türkiye toplumunun demokrasi isteğini (!) özetliyor.

Bayram sabahı otobüste bir kadını tekmeleyen yaratık dahi poliste verdiği ifadesinde demokrasi çağrısı yapıyor ve suratına tekme attığı sağlık emekçisini yaşadığı ülkenin ve toplumun değerlerine saygılı olmaya davet ediyor. Bu saygıyı göstermeyen demokrasi düşmanları tekme hak ediyor! Demokrasi ve İslam hukuku bir yobazın ifadesinde yan yana vücut buluyor. Nereden öğreniyor bunları? Öğrenmiyor aslında soluyor. Tekmeci yobazın bu ifadeyi vermesi ve AKP Türkiye'si'nin demokrasisini teorize etmesi için

Türkiye'nin hakim havasını soluması yeterli. Hem her şeyin başı saygı değil mi?

Seçilmiş cumhurbaşkanına saygı mesela... Genel olarak seçim sonuçlarına ve dolayısıyla milli iradenin tecelli etmesine saygı... Bu toplumun çoğunluğunu oluşturduklarını her seçimde ispatlayan insanların değerlerine ve inançlarına saygı... Bu cumhurbaşkanının nasıl hareket ettiğinin, milli irade denen olguya yaslanarak estirilen terörün ve uygulanan baskının, toplumun değer ve inançları olarak kodlanan gericiliğin halkın geri kalanını nasıl bir tahakküm altına aldığına ne önemi var... İyi de yapsa, kötü de yapsa, saygı duymak ve demokrasiyi yaşatmak zorundasınız.

Türkiye'de demokrasi iktidara, iktidarın düşünce ve pratiğine saygı duymak şeklinde özetlenebiliyor. Saygı duymayan ise otobüste tekmeleniyor.

Başka bir zaman veya yerde değil, sabah saatlerinde, mesai çıkışında ve bir otobüste... Türkiye demokrasisi tam olarak bu. Türkiye demokrasisi bir emekçi kadına mesai çıkışı otobüste atılan bir tekmedir.

O yobaz manyak değil. O tekme, aynı

Ahmaklar

şekilde giyinmiş bir kadına, lüks arabasından inerken atamaz. Tekmenin otobüsteki emekçiye atılacağını bilecek kadar, polisteki o ifadeyi verecek kadar akıllı çünkü. Hiçbir yerden bilmiyorsa kendi sınıfsal konumundan bilir, aynı otobüsü kullandığından bilir, yakın mahallelerde oturduğundan bilir. Bu sınıfın nasıl ezildiği bilgisini sınıfın başka bir mensubuna karşı şiddete dönüştürecek kadar aşağılıktır. Üstelik saldırdığı insan, bu sınıfın cinsiyeti nedeniyle daha fazla ezilen bir kısmına mensuptur: Kadındır.

HİÇ SÖNMEYEN DEMOKRASİ ATEŞİ

Türkiye demokrasisi gericiliğe saygı duyulması talebiyle emekçilere atılan tekmedir. Gericiliği anlama ve gericilikle uzlaşma çağrısıdır. Demokrasi, kendilerine gericilik tarafından asla atılmayacak tekmelerin bilincindeki zenginlerin, tekmedileri teşvik etmesidir.

Demokrasi, yalnızca o tekmenin değil, tüm tekmelerin sınıfsal karakterini gizleme çabasıdır.

15 Temmuz gecesi Türkiye'de demokrasinin kazandığını iddia edenler, 15 Temmuz sonrası tüm ülkeyi bir mutabakata çağırarak, 15 Temmuz günü ülkeye atılan tekmenin sınıfsal karakterinden zerre şüphe duymuyorlar. Tekmeci yobazlardan demokrasi kahramanı yaratılanlar bu nedenle bu kadar rahatlar.

15 Temmuz ateşinin yavaşça sönmüyor olması, Yenikapı mutabakatının çatırdaması,

İçin yaşasın demokrasi

düzenin içinde AKP ile iplerin tekrar gerilmesi... Bunlar önemli elbette. Her vesileyle tekrar yakılmaya çalışılan 15 Temmuz ateşinin eski gücüne kavuşamayacağı da ortada. Ancak bunların hepsinden daha önemli bir olgu var Türkiye’de. Bu memlekette demokrasi ateşi neredeyse hiç sönmüyor artık. 15 Temmuz gecesi asıl alevlenen bu ateş oldu aslında.

Mutabakat çatırdasa da, AKP ile ipler tekrar gerilse de, düzen içinde kılıçlar çekilse de, herkes Türkiye demokrasisinin çizdiği sınırlar içinde kalmaya özen gösteriyor. Bu demokrasi içinde gericilikle bir mücadele yok. Bu demokrasi içinde patronlarla ve zenginlikle de bir mücadele yok. Bu demokrasi içinde ABD veya başka emperyalist güçlere karşı bir mücadele de yok.

Türkiye demokrasisi “bunların hepsine, gericiliğe, patronlara ve emperyalizme saygı duyun, bunlara alışın, bunlarla uzlaşmanın bir yolunu bulun” diyor ve Türkiye demokrasisinin bütün unsurları bu sınırlara riayet ediyor.

Bu sınırlara uyuldukça, ilericiğin aleyhine gericilik, emekçilerin aleyhine patronlar lehinde çalışan demokraside her türlü uzlaşma çabası gericiliğe ve patronlara kazandırıyor.

TÜRKİYE SAĞCILIĞININ UZLAŞMA BASKISI

Demokrasi bir uzlaşma kültürü öyle mi? Kim kimle uzlaşacak peki? Şortu bahane edilerek tekmelenen emek-

çi kadın, sırf aynı kısalıkta bir şort giydiği için, o şorttan dolayı asla tekmelenmeyecek zengin kadınla mı uzlaşacak? Ya da toptan bir kıyafet özgürlüğünü savunup o tekmeyi kapanması için yediğini dikkate almadan türbanlı kadınlarla mı anlaşmaya çalışacak?

Kim kazanacak bundan? Daha doğrusu nasıl anlaşılacak? Zenginlerin parayla satın aldıkları giyinme haklarını mı garanti altına alacağız, yoksa bir masal dünyasında yaşıyor muşçasına kadınların kapanmasıyla ilgili tüm tartışmaların o tekmeyi meşrulaştırdığını unutmaya razı mı olacağız?

Türkiye’de demokrasi ısrarla kimin kimle, nasıl uzlaşacağı sorusunu sormamızı istiyor. Oysa soru şu; emekçi kadın bir sabah otobüste o şortu nasıl giyecek?

Soruyu daha da basitleştirmek ve genelleştirmek mümkün aslında; emekçi kadın hakkını nasıl kazanacak?

Emekçiler nasıl kazanacak? Türkiye’de ilerici nasıl kazanacak?

Türkiye’de emekçilerin, kadınların, ilericilerin bir hakkı kalmadı artık. Dolayısıyla gündemimizde bu hakların nasıl savunulacağı değil, en basit hakların nasıl kazanılacağı

var.

Sağın bu denli güçlü olduğu koşullarda uzlaşma yoluyla kazanılacak hiçbir şey yok bu ülkede. Patronların ve gericiliğin gücü, emekçileri ve genel olarak ilericiliği uzlaşmaya doğru itirse ve ilk bakışta bu yol makul gibi gelse de durum aslında tam tersi...

Uzlaşma ve Türkiye demokrasisinin içinde kendine yer bulma çabası, elde avuçta kalan çok az sayıda hakkın da kaybına yol açıyor.

Türkiye’de uzlaşma ve saygının üzerinde yükselen demokrasi kültürü Türkiye ilericiliğine kaybettiriyor.

Türkiye ilericiği, gericilikle hiçbir konuda uzlaşamaz.

Türkiyeli emekçiler patronlarla hiçbir konuda demokrasi çerçevesinde anlaşamaz.

Bizlere atılan bir tekme dönüşmüş demokrasi anlayışını reddetmenin vakti geldi

de geçiyor. Bunca yaşanan olaydan sonra, hepimizin hep birlikte oturup, uzlaşma ve saygı derken tekme yemeyi beklemesi ahmaklık artık.

Ahmaklık için yaşasın demokrasi. Ama şimdi kazanmak için mücadele zamanı.

■ Özgür Şen

UZLAŞMA VE TÜRKİYE DEMOKRASİSİNİN İÇİNDE KENDİNE YER BULMA ÇABASI, ELDE AVUÇTA KALAN ÇOK AZ SAYIDA HAKKIN DA KAYBINA YOL AÇIYOR. TÜRKİYE İLERİCİLİĞİ, GERİCİLİKLE HİÇBİR KONUDA UZLAŞAMAZ.

Umudu örgütleyeceğiz:

TÜRKİYE'DE GERİCİLİĞİN TESLİM ALAMADIĞI YENİ BİR LİSELİ KUŞAK, DAHA FAZLASINI VERMEYE ÇOKTAN HAZIR. GEÇEN YIL LİSELİLERİN SIRTINI DÖNDÜĞÜ GERİCİ BLOĞA "YÜZÜNÜZÜ GÖRMEK İSTEMİYORUZ" DİYE SESLENEN SOLCU LİSELİLER, İŞTE BU KUŞAĞI DAHA ÖRGÜTLÜ, DAHA DİRENÇLİ, DAHA BİLİNÇLİ VE DAHA HAREKETLİ KILMAK İÇİN KOLLARI SIVADI.

Liselilerin iktidarcı hapis alınamaması sorunu her yeni başlıkta tekrar tekrar gün yüzüne çıkmakta. 2015-2016 eğitim yılının sonunda "Sırtımızı Dönüyoruz" diyerek Erdoğan'a soğuk terler döktüren liseliler, bir başka eğitim-öğretim yılına ülkenin her yerinde 15 Temmuz yalanlarını çöpe atarak başladı.

Ancak bu durum son yıllarda, liselilerin rehlin alınmayan enerjisinin örgütlenmesi, bir kimliğin daha yaygın bir biçimde oluşturulamaması sorununu da gündeme almayı gerektiriyor. Bu ise Solcu Liseliler ismini, örgütlenmesini, kimliğini çağırıyor.

BİR KİMLİK OLARAK SOLCU LİSELİLER

AKP iktidarı ile Fethullah Gülen cemaatinin birbirlerine ne istiyorlarsa verdikleri yılların içinde, bu ortaklığın en utanmazca icraatlarına giriştikleri yıllarda gözünü açtı Solcu Liseliler.

Ülkenin her köşesine yayılan ve AKP'nin gerici gelecek projesinin gençlik üzerinde tutmayacağını ilan eden eylemler, Solcu Liseliler'in ilk adımı olarak görülebilir. Yakın tarihin en büyük liseli eylemlerine dönüşen süreçte Solcu Liseliler kimliğine kazınan değerler azımsanmayacak kadar çoktur. Gericiliğe karşı olmak, haksızlıklara boyun eğmemek ve daha birçoğu...

Buradan başlayarak birbirini takip eden onlarca önemli gündeme anında verilen yanıtların bir kısmını sıralamak gerekir.

Türbanı liselerde serbest bırakan düzenlemeye karşı sokaktaydı Solcu Liseliler. "Gençlik sığmaz bu kalıba, Tayyip girsin çarşafa" sloganıyla pek çok ilde düzenlenen eylemler, pek çok okulda düzenlenen protestolar aydınlanmacı bir kimliği liseliler içerisinde

sivirtiliyordu.

Yine 4+4+4 düzenlemesi eğitimde çağdışı bir sistemi getiriyor, liseliler "Bir daha düşün Tayyip" başlıklarıyla eyleme çıkıyordu. "Okullarda hurafe ve safsata değil, bilim ve aydınlanma istiyoruz!" tüm liselerdeki aydınlanmacı dinamiğin ortak ruh hali ve ortak kavgası olarak dile getiriliyordu.

Kızıl-erkekli eğitime savaş açıldığında, okul bahçesinde kız ve erkek öğrencilerin arasına 70 cm mesafe konulmaya çalışıldığında, İmam Hatip Liseleri'nin yaygınlaştırılma çabasında, eğitimin dershanelerle kuşatılmasında hep aynı ses yükseliyordu: Laik, bilimsel, parasız eğitim!

Gericiliğe karşı aydınlanma mücadelesiyle yoğun-

lan ve büyüyen Solcu Liseliler kimliği bunun dışında da çok hayati başlıklarda hayati çıkışlar üretti. Boyun eğmeyen bir liseli duruşu, anti-emperyalist bir tavırdan bağımsız düşünülemezdi.

Bölgemizde yürütülen emperyalist saldırılara karşı da sokakta oldular, kardeş Suriye halkı için boykotlar da örgütlediler... 6 Mayıs'ı ise "Başladığımız İş Bitireceğiz" diyerek kavga çağrısıyla karşıladılar.

Elbette saymakla bitmez, ancak 1 Mayıs-lara damga vuran direngen ve inatçı kimliğin bir parçasıydı Solcu Liseliler... Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının bayramını, işçi sınıfı partisinin aklıyla kutladılar her sene. Türkiye Komünist Partisi kortejinde 1 Mayıs alanlarını kızılı boyadılar.

Aydınlanmacı, yurtsever, kamucu, sosyalist bir lise örgütünün; Solcu Liseliler'in, tüm ülkede, bu sefer daha yaygın inşası görevi bizi bekliyor.

Solcu Liseliler yola çıktı

Solcu Liseliler'de Yeni Bir Sayfa

2016-2017 eğitim yılını AKP'nin 15 Temmuz yalanlarına, ülkemizin el birliğiyle sokulduğu gerici kuşatmaya bir tepkiyle açtı Solcu Liseliler: Yüzünüzü Görmek İstemiyoruz! Birbirinin aynısı iki gerici bloğa, Tayyip'e, Fethullah'a, yobazlıkta birbiriyle yarışan tüm tarikat örgütlerine bir savaş başlattı. İlmek ilmek kent meydanlarında, okullarda, mahallelerde bu çalışmayı örgütlemeye koyuldu. Ve bir haftalık kısacık bir çalışma periyodunun sonunda çıkan net sonuç şu ki Türkiye'de gericiliğin teslim alamadığı yeni bir liseli kuşak daha fazlasını vermeye çoktan hazır.

Sosyalizm Okulları'na

Her geçen sene daha etkili bir araca dönüşen ve geçtiğimiz sene azımsanmayacak bir yaygınlığa erişen Sosyalizm Okulları, çok kısa bir süre sonra liselilerle buluşacak. Kavga eden, gerici iktidarın her şovuna bir yanıt anlamına gelen, liseli gençlik içerisinde sosyalizm mücadelesini örgütleyen Sosyalizm Okulları... Kısa süre sonra şehir şehir, okul okul örgütlenecek, aydınlanmacı bir kuşağı sosyalizm mücadelesinin içinde pişirecek, öğretecek, tartıştıracak Sosyalizm Okulları. Cehaletten başka bir şey üretemeyen AKP'nin gerici eğitim sisteminin önüne kendi sistemini kuracak bir okulu örgütlemek için kolları sıvama zamanı...

Solcu Dergisi

İlk sayısı 2009 yılında çıkan Solcu Dergisi'nin, tüm ülkede binlerce liseliye ulaşması çok uzun sürmedi. 2014 yılına dek yayınlanan ve liselerde solcu kimliğin inşasında, solcu tepkinin örgütlenmesinde en etkili araçlardan biri haline gelen Solcu Dergisi'nin eksik olduğu bir Solcu Liseliler örgütlenmesi düşünülemez. Sosyalizm mücadelesine katılacak binlerce liseli Solcu Dergisi'ni bekliyor olacak ve Solcu Dergisi binlerce liseliyle tekrar buluşacak.

YÜZÜNÜZÜ GÖRMEK İSTEMİYORUZ

Kol kola girip senelerdir sinsi sinsi sırtınız. İtaat etmeyi, boyun eğmeyi, şükretmeyi öğütlediniz. Şifrelerle, hırsızlıkla hayatımızı çalmaya yeltendiniz. Tecavüzcü ensarcıları üzerimize saldınız. Çaldıkça çaldınız, semirdikçe semirdiniz... Birbirinize ne istedinizse verdiniz. Biz yoksullaştıkça siz zenginleştiniz, biz öldükçe siz yaşadınız... İmam Hatiplerinize, kokuşmuş dershaneleriniz, evlerinize hayatımızın her bir yanını işgal ettiniz. 'Abileriniz', 'ablalarınızla' çocuk yaşta üzerimize çöreklandınız. Hırsızlığı, gericiliği, tecavüzcülüğü normalleştirmek için. Elbirliğiyle ülkemizi savaşa soktunuz. Bizleri kardeş halkları öldürmeye, ölmeye yolladınız.

Kan, para ve Amerikancılık için birbiriyle boğazlaştınız. Şimdi de utanmadan demokrasi kahramanı olarak okullarımızda karşımıza dikildiniz.

Şimdi de bu boğazlaşmayı fırsat bilip ilerici, aydınlanmacı öğretmenlerimize saldırıyorsunuz. Okullarımızdan uzaklaştırıyor, bizlerden koparmaya çalışıyorsunuz; yerlerine başka kirlî cemaatlerin yobazlarını doldurabilmek için...

"Emri ben verdim" diye meydanlarda avaz avaz bağırın, Berkin'in katili ve suç ortakları...

Yüzünüzü görmek istemiyoruz!

Sizi uyarıştık. Sırtınızı dönüyoruz demiştik. Anlamadınız. Kendinizi çok güçlü sanıyorsunuz fakat yanılıyorsunuz.

Siz, ancak biz liseliler ayağa kalkana kadar güçlüsünüz. Gericiliğiniz, ülkemizin laik birikimi örgütlenene kadar güçlü.

Siz geçmişsiniz, bizse gelecek. Siz karanlıksınız bizse aydınlık. Siz yenileceksiniz. Ancak yobazlıkta yarıştığınız ikiz kardeşinize değil, bize yenileceksiniz. Yani aydınlanmaya, laikliğe, sosyalizme yenileceksiniz.

Şimdi, bir kez daha söylüyoruz. Katillerinizi, hırsızlarınızı ve tecavüzcülerinizi de alıp defolup gidin okullarımızdan ve ülkemizden.

Yüzünüzü görmek istemiyoruz!

Solcu
LİSELİLER

CERATTEPE'DE MÜCADELE SÜRÜYOR. 1992'DEN BERİ... 'Mahkemeler sizin

PATRONLARIN VE PATRON PARTİLERİNİN GÖZÜ SADECE SON YILLARDA DEĞİL, 1992'DEN BERİ CERATTEPE'DE. BÖLGEDE İLK MADEN ARAMA RUHSATI DÖNEMİN İKTİDARINCA KANADA MERKEZLİ COMINCO ŞİRKETİNE VERİLDİ. MÜCADELE O ZAMANDAN BERİ SÜRÜYOR. ARTVİN HALKI O ZAMANDAN BERİ MÜCADELE EDİYOR. İŞTE YAKLAŞIK ÇEYREK YÜZ YILLIK MÜCADELENİN HİKÂYESİ...

Artvin... Küresel ölçekte korunması gereken 200 noktadan biri. Bölgeye özgü mikro-klima sistemi, bitki ve hayvan varlığıyla ülkenin en değerli doğal varlıklarını barındıran bir kent... Kentin neresinden bakarsanız bakın, gördüğünüz tepe Cerattepe'dir.

Cerattepe'nin bir özelliği daha var. Bakır ve altın rezervlerinin bulunduğu bir doğa harikası burası. Dolayısıyla yerli ve yabancı şirketlerin göz diktiği, patronların iştahını kabartan bir yöre.

Patronların Cerattepe'de altın çıkarma hevesi yeni değil. AKP öncesinde iktidara gelen sermaye partileri de Cerattepe'yi patronlara "kâr" etmek için epey çabalamışlardı.

Nasıl mı?

İŞTE CERATTEPE'NİN HİKÂYESİ

Bölgede ilk kez 1992 yılında Kanada merkezli Cominco Madencilik firmasına verildi arama ruhsatı. Dönemin Artvin Valiliği'nin yaptırdığı araştırma sonucunda hazırlanan ve olumsuz görüşler içeren rapor, 1996'nın Şubat ayında Resmi Gazete'de yayınlandı. Maden Tetkik Arama (MTA) Müdürlüğü'nün ruhsat verilen alanın heyelan risklerine dikkat çeken 1998 tarihli araştırması ve dönemin Orman Bölge Müdürlüğü'nün benzer görüşler ortaya koyması üzerine, Cominco Madencilik'in çalışmaları Valilik tarafından durduruldu.

Arama ruhsatına sahip olan Cominco şirketi, 2004 yılında ruhsatını Kanada merkezli Inmet Mining şirketine devretti. Artvin Bakır İşletmeleri'ni kuran bu şirket, kamuoyu baskısı üzerine altın değil sadece bakır çıkaracaklarını açıkladı. Yöre halkının maden şirketlerine karşı mücadelesi bu dönemde daha da arttı. 1995'te kurulan Yeşil Artvin Derneği ile Artvin Barosu, 2005 yılında heyelan riski ve bölge halkının sağlığının bozulacağı iddialarıyla işletme ruhsatının iptali için dava açtı. Söz konusu dava, 2008 yılında ruhsatın iptaliyle sonuçlandı. Karar 2009'da Danıştay tarafından onaylandı.

Herkes "Hukuki mücadele sonuçlandı, Cerattepe kurtuldu" sanıyordu ama iktidarda patron partisi AKP'nin olduğu unutuluyordu. İktidarda sermayenin ve patronların dostu AKP vardı ve en kudretli yıllarını yaşıyordu.

AKP CERATTEPE'Yİ CENGİZ'E VERMEYE KARARLI!

24 Haziran 2010'da yürürlüğe giren yeni Maden Kanunu ile Cerattepe'de maden

aramak için ruhsatlandırma mümkün hale geldi. Tüm mahkeme kararlarına rağmen, 2012'de maden işletme ruhsatı yeniden ihaleye çıkartıldı. İhaleyi kazanan Özaltın İnşaat şirketi, hakkını Cengiz Holding'e bağlı Eti Bakır A.Ş.'ye devretti. İhale sürecinin ardından AKP'li Bakanlık, bakır madeni için Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) olumlu raporunu da onayladı.

Hukuksal mücadele yeniden başladı. Bakanlığın onayladığı ÇED olumlu raporunun yürütmesinin durdurulması ve iptali istemiyle Rize'de dava açıldı. Mahkeme, 20 Kasım 2014'te yürütmeyi durdurma kararı verdi. Ayrıca mahkeme Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından verilen olumlu ÇED raporunu da iptal etti.

Yöre halkı bu ikinci hukuk zaferinin ardından tam derin bir "oh" çekecekti ki... Olmadı. Çünkü iktidarda hâlâ patron dostu AKP vardı.

MAHKEME İPTAL EDİYOR, AKP YENİDEN OLUMLU ÇED VERİYOR

17-25 Aralık tapelerinde "Milletin ...na koyacağız" diyen Mehmet Cengiz'in şirketi, 2015 Haziranı'nda projede değişiklik yaparak yeniden bakanlığa sundu ve yeniden olumlu ÇED raporu aldı.

Öyle anlaşılıyordu ki, AKP iktidarda olduğu sürece "milletin ...na koyma" niyetini giz-

lemeye gerek duymayan Cengiz Holding'in sırtı yere gelmeyecekti.

ARTVİN HALKI YENİLMEZ, CERATTEPE GEÇİLMEZ

Cerattepe'de 1995'ten beri usul usul devam edegelen mücadele, işte bu noktadan sonra ülke çapında duyulur, konuşulur hale geldi. Artvin halkı, 2015 Haziranı'nda Cerattepe'de tam 245 gün sürecek bir nöbete başladı.

Şirket konteynırları Cerattepe'ye çıkarmak istedi. Nöbet tutan halk engel oldu. Konteynırlar Kafkasör'den geri dönmek zorunda kaldı. Ertesi gün şirket yeniden başka bir yoldan çıkmayı denedi. Halk geri çevirdi.

İşte şu meşhur kütüklü fotoğraf o gün çekildi.

Temmuz 2015'te sabahın erken saatlerinde şirket, jandarma ve polis eşliğinde Cerattepe'ye çıkmak istedi, fakat halkın engel olması nedeniyle çıkamadı.

Mücadele sürüyordu. Halk kararlıydı.

Yeni ÇED olumlu kararının iptali için 751 yurttaşın imzası ve 61 avukatla Türkiye'nin şimdiki kadarki en büyük çevre davası 10 Temmuz 2015'te açıldı.

Cengiz Holding ısrarla Cerattepe'ye çıkmaya çalışıyordu. Yöre halkı yine bir sabah şirketin geleceğini öğrendi, Atmaca mevkiinde yol kesildi. Şirket gelmedi. Ama bütün

olsun Cerattepe bizimdir!’

esnaf işyerlerine “Cerattepe’ye müdahale edildiği anda bu işyeri kapatılacaktır” yazısı astı.

Şirket inatçıydı, halk da öyle...

2016’nın Ocak ayında Orman Bölge Müdürü’nün eşliğinde şirket, karla kaplı yolu açtırarak arka yoldan Cerattepe’ye çıkmaya çalıştı. Yollar, nöbette bulunan halk tarafından kesildi ve şirket yine geri çevrildi.

Bir ay sonra çok sayıda güvenlik gücünün Artvin’e doğru hareket ettiği duyumu alınması üzerine Yeşil Artvin Derneği geniş katılımlı bir toplantı yaptı. Sabaha karşı Çamlık Mahallesi Atmaca mevkinde halk nöbete çıktı. Şirketin iş makinesi ve konteynırı, jandarma ve polis korumasında Atmaca’ya geldi. Yasal sürecin güvenlik güçlerine anlatılmasına rağmen, Artvin halkı tarihinde ilk defa gaz ve plastik mermi ile saldırıya uğradı. O gün akşama kadar saldırı devam etti. Halk direndi. Ertesi gün de halka saldırılar devam etti. Esnaf iki gün boyunca kepenk kapattı. İkinci gün 6 kişi gözaltına alındı. Gün boyu devam eden yoğun saldırı sonunda şirket, polis ve jandarmanın yardımıyla Cerattepe’ye çıktı.

Şirkete yer teslimi yapıp yapılmadığına dair Orman Bölge Müdürlüğü’ne bilgi talebi yazısı yazıldı. Ertesi gün, Müdürlük’ten yer teslimi yapılmamış olduğuna dair resmi bilgilendirme geldi.

Cerattepe’ye çıkmak istemiyle yapılan yürüyüşe Artvin Devlet Hastanesi önünde polis tarafından saldırıldı. Gaz ve plastik mermi kullanıldı. Çok sayıda yurttaş yaralandı.

Ertesi sabah Artvin Valisi, Emniyet Müdürü ve Jandarma Komutanı hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunuldu.

24 Şubat 2016 tarihinde Yeşil Artvin Derneği ve yöre halkının temsilcileri, dönemin

Başbakanı Ahmet Davutoğlu’yla görüştü. Başbakan, hukuksal süreç bitene kadar maden faaliyetlerinin durdurulduğunu ve bu süreç bitene kadar görüşmelerin süreceğini söyledi.

Davutoğlu’nun bu sözleri, “oyalama” olarak nitelendirildi.

SON DURUŞMA 19 EYLÜL’DE YAPIL(AMA)DI

ÇED olumlu raporunun iptali için açılan dava 19 Eylül 2016 Pazartesi günü gerçekleştirildi. Rize İdare Mahkemesi’ndeki duruşmayı, Türkiye’nin dört bir yanından çevreciler, mühendisler, hukukçular, gözlemciler izlemek için Rize’ye hareket etti. Ancak polis otobüsleri Rize girişinde durdurdu. Aynı kişiler üst üste 6 kez arandı. GBT sorgulamaları yapıldı. Bazı yurttaşlara arama sırasında çorapları bile çıkarttırıldı.

20 yıldır hukuki ve toplumsal mücadele eden Artvin halkı, duruşma salonuna alınmak istenmedi. Davacıların duruşmalara

katılımını sağlayacak fiziksel imkânlarla sahip bir salonda duruşmanın yapılması talebi reddedildi. Duruşma devam ederken, davacıların duruşmaya katılımı polisler tarafından engellenmeye devam edildi. Mahkeme heyetinin hal ve tavırları, patronlardan yana bir karar vereceklerini adeta bağırıyordu.

HALKIN KARARI: MAHKEMELER SİZİN OLSUN...

Avukatlar kendi aralarında kısa bir değerlendirme yaptıktan sonra, adil yargılama koşullarının ortadan kalktığını göyerek “reddi hakim” talebinde bulundular.

Ve “Mahkemeler sizin olsun, Cerattepe bizimdir” dediler.

Mahkemenin, avukatların “reddi hakim” talebini bir ay içerisinde karara bağlaması bekleniyor.

Mücadele ise sürüyor.

İnatla, ısrarla, kararlılıkla...

■ Ahmet Çınar

Cengiz Holding’in AKP iktidarındaki önlenemez yükselişi

AKP iktidarında pek çok yandaş şirket, holding, patron rantına rant, kârına kâr kattı kuşkusuz. AKP iktidarıyla birlikte yıldızı parlayan holdinglerden biri de, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’a yakınlığıyla tanınan Mehmet Cengiz’in sahibi olduğu Cengiz Holding.

Cengiz Holding, son aylarda Artvin Cerattepe’ye kurmak istediği altın madeniyle ve yöre halkının bu madene karşı direnişiyle yeniden gündemde.

Tayyip Erdoğan’ın başbakanlığı döneminde yıldızı parlayan ve 25 Aralık yolsuzluk tapelerinde “Milletin a... koyacağız” diyen Mehmet Cengiz, bugüne kadar sadece AKP döneminde 200 milyar dolara yakın devlet işi aldı. 1990’dan itibaren 50’nin üzerinde kamu ihalesi alan Cengiz İnşaat’ın milyon dolarlık işleri ise son 12 yılda başlıyor. AKP döneminde devletten 40 civarında ihale alan şirket, Rusya tarafından

Mersin’e yaptırılacak olan Akkuyu Nükleer Santrali’nin deniz hidroteknik yapılarının anahtar teslimi projelendirilmesi ve inşası ihalesini de kazandı.

Cengiz Holding’in AKP döneminde yükselişini sağlayan 10 büyük ihale ise şöyle sıralanıyor: Eti Bakır (2004), Eti Alüminyum (2005), Ankara-İstanbul Hızlı Tren İnşaatı (2006), Ilisu Barajı (2007), Ordu Havaalanı (2011), Maltepe Sahil Düzenlemesi (2012), Boğaziçi ve Akdeniz Elektrik Dağıtım (2013), Üçüncü Havaalanı, Ankara-Sivas Hızlı Tren Projesi, Mersin Akkuyu Nükleer Santrali.

424.4 MİLYON LİRALIK VERGİ BORCU SİLİNDİ

Geçen yıl gazetelerde yer alan habere göre de, Cengiz Holding’in vergi borcunun silindiği duyurulmuştu. Maliye Bakanlığı’nın üç şirket ile yaptığı uzlaşma toplantılarının kararlarına göre, Cengiz İnşaat temsilcileri ile Maliye Bakanlığı temsilcileri, uzlaşma için 29 Aralık 2010 tarihinde saat 13.30’da bir araya geldi. Yapılan pazarlıklar sonucunda masadan kârlı kalkan kişi Cengiz İnşaat oldu. Devlet Cengiz İnşaat’ın 424.4 milyon liralık vergi borcunu, uzlaşma sonucu sıfırladı.

KEMAL OKUYAN

Devrim cephesi ken

Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrimci sürece önderlik eden kadrolar, uluslararası komünist hareketin tarihsel zayıflıklarından da yararlanarak, neredeyse bütün ülkelerde komünist partilerin içlerine müdahalede bulundular. "Biz karşı-devrimciyiz" demediler, bağlantı kurdukları ortakları da karşı-devrimci değil, özgürlükçü, yenilikçi olduklarını iddia etti. Örnek olsun Haydar Kutlu gibi Türkiye komünist hareketini ortadan kaldırmak için görev üstlenen ekibin öne çıkan isimleri bir yandan, komünizmi geçtik, bütün ilerici birikimle bağlarını koparıırken bir yandan da Marksizm-leninizm adına konuşma tekelini elinde tutmaya çalışıyordu.

Yani, Avrupa kıtasından sosyalist devletlerin tasfiyesiyle sonuçlanan ve bu sonuç nedeniyle açıkça karşı-devrim olarak nitelenebilecek bir sürecin "kahramanları" solculuk adına konuşmaya devam etmeyi becerdiler.

Dönemin Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde Politbüro üyeliğine kadar yükselen Aleksandır Yakovlev bu riyakârlığı şöyle gerekçelendiriyordu: "Kamuoyunda belli bir inandırıcılığa sahip olmak için bugün hâlâ Lenin'e başvuruyoruz. Ülkede muhafazakâr görüşler hâlâ çok güçlü olduğundan, Lenin'e dayanmak gerektiğini düşünüyorum."

Neden gerekiyor? Yanıt şu: "Meta sözcüğünü duyduğu an insanlarda oluşan güvensizliği gördüğünüz zaman bunu fark ediyorsunuz."

Güzel... Demek ki, sosyalizmde "meta", "piyasa" gibi kategorilere dönük kitlesel bir nefret varmış. Bu nefreti yumuşatmak, onun yanından dolaşmak için Lenin'den alıntılar yapmak, marksizm-leninizm adına konuşmak, laf kalabalığı ile bu nefretten kurtulmak gerekiyormuş.

"Özgürlükçü sosyalizm" diye pazarladıkları şey tamamen piyasacı bir düzendi. Kamu mülkiyeti üzerinde yükselen sosyalizmden özel mülkiyete dayalı kapitalizme geçmek istiyorlardı. Emperyalizmin geleneksel özgürlük, demokrasi, insan hakları şablonundan yararlandılar, üstüne Lenin'in karikatürünü eklediler ve başarıya ulaştılar.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş devrimci bir atılımdı. 1917-1924 arasında dünyada her bir siyasi aktör, her bir siyasal hareket, devrim ve karşı-devrim cephelelerinden birisine ait olmak zorundaydı. İnsanlık emperyalist sistemin zayıflatılması, hatta yıkılması ve köhnemiş olanın yerine yeni bir yaşamın kurulması için mücadele ediyordu. Geçtiğimiz günlerde bir mitingde "Mustafa Kemal bizim, Abdülhamit-Vahdettin onların olsun" derken de üzerine bastığımız tarihsel zemin budur. Tartışılacak tarafı yok.

Tartışılmayacak bir başka gerçek 1980'lerde ve 90'larda yaşananlar sırasında da benzer bir cepheleşmenin olduğudur.

Bugün dünya hâlâ bu karşı-devrimci dönemin sonuçlarını yaşıyor.

Tekrar olacak, bu karşı devrimci dönemin temel özelliği sosyalizmden kapitalizme geçiştir. Sosyalizm deneylerinin zayıflıkları, arzuları, hiçbir biçimde kapitalizme geçişi meşrulaştırmaz, onun karşı devrimci karakterini ortadan kaldırmaz. Aynıysa kişiler için de geçerlidir.

Eleştirilecek çok yönleri vardı ama Demokratik Almanya'da Erich Honecker, Bulgaristan'da Todor Jikov, Romanya'da Nikolay Çavuşesku bu hesaplaşma döneminde devrim cephesinde yer aldılar, yenildiler. Castro aynı cephenin yenilmeyenidir. Bu cephe bizim cephemizdir.

Ve bizim Türkiye'de en büyük sorunlarımızdan biri, bu kritik dönemde karşı-devrim

“HEP SÖYLEDİĞİMİZ NEYDİ: LAİKLİK DUYARLILIĞI OLANLAR, EĞER SAMİMİLERSE, LAİKLİK KAVGASININ KARARLI MİLİTANI OLAN KOMÜNİSTLERİN SOSYALİZM MÜCADELESİNE, EN AZINDAN SAYGI DUYMALI. BU ARTIK YETMİYOR. ŞİMDİ DOĞRUSU ŞUDUR; GERİCİLİĞE, EMPERYALİZME, ZORBALIKLARA KARŞI MÜCADELE, ONU ETKİSİZLEŞTİREN, KÖTÜRÜM HALE GETİREN "PİYASACI" GÜÇLERDEN ARINDIRILMALI: PİYASAYI TERK ET DE GEL!”

ndisini kurtarmak zorunda

cephesinde yer alanların bizim cephemize sızmalarını engelleyemememizdir. Karşı-devrim, devrim cephesini her yerde ama özellikle Türkiye gibi ülkelerde hazırlıksız yakalamıştı. Bu nedenle aslında tamamen karşı-devrime hizmet eden geniş bir "gri" alan ortaya çıktı. Bu alan hesaplaşmanın gerçek karakterini gizlediği gibi, zaten zayıf düşen devrim cephesinin üzerinde ciddi bir ideolojik baskı kurdu.

Devrim cephesi ile karşı-devrim cephesi birbirine bağlandı.

Kapitalizmle sosyalizm arasında yaşamsal bir kavga sürerken, kapitalizm yolcuları ile sosyalizmde inat edenler arasında demokrasi ve özgürlük adına birileri doldurdu.

Saflık mı?

Karşı-devrim zaten böyle başlamıştı.

Strateji buydu.

Açık söylemek gerekirse Murat Belge, Oral Çalışlar, Halil Berktaş, Haydar Kutlu, sonrasında Ufuk Uras ile devam eden ve bir hayli uzun olan isim listesi, ne dönektir ne reformist. Bu isimler öncesinde sola bulaşmış hastalıklı unsurlardı, andığımız dönemdeyse açıktan karşı-devrimci bir rol üstlenmişlerdir.

Devrim cephesi bunları kendisinden uzaklaştıramadı. Kapitalizm sosyalizmin boğazını sıkarken, demokrasi dendiğinde Oral Çalışların gölgesi belirdi, insan hakları dendiğinde Murat Belge hatırlandı, özgürlük dendiğinde Ufuk Uras devreye girdi.

Devrim cephesi, gri alandaki birilerini tutmaya ya da birilerine tutunmaya çalıştı. Onlar da işte bu karşı-devrim ajanları-

na tutunup devrim cephesini kişiliksizleştirdiler.

Bugünkü dünya ve Türkiye, 1980 ve 90'larda öldürücü darbeler vuran karşı-devrimin siyasi ikliminden kurtulabilmiş değil.

Türkiye'de 1920'lerde devrimci cepheye ait bir kuruluş olan Cumhuriyetin yaşayan değerlerini bu bu karşı-devrimci dalgada yitirdi.

Yitirdi çünkü kapitalizm sosyalizmi boğazlarken devrimci dönemin bütün diğer bakıyelerinden de kurtulmak durumundaydı.

Şimdi devrim cephesi kendisini yeniden kurmak ve inisiyatif almak durumunda. Ama ne ile? Demokrasi? Özgürlükler? İnsan hakları?

İyi hoş ama bunlar ayrıştırmaya yetmiyor, tersine devrim cephesini karşı-devrime bağlıyor. Ne diyordu Yakovlev? "İnsanlar piyasayı cehennemden çıkma, korkunç bir şey olarak görüyordu."

Bugün ister kabul edelim, ister etmeyelim, devrim cephesi önce kendini piyasadan tamamen azade bir biçimde kuracak ve sonra saldıracak. Bu olmadan demokrasi- dir, çoğulculuktur, özgürlüktür, bir yerden sonra karşı-devrimci statükoya bağlanıyor- sunuz.

Gri alanın tasfiye edilmesi gerekiyor.

Komünistler piyasadan doğal olarak nefret ederler.

Peki piyasadan nefret eden başkaları var mı? Olmalı! Piyasayla, özel sektörle, zengin sınıflarla açık ve etkili mücadele bunları ortaya çıkarır.

Hep söylediğimiz neydi: Laiklik duyarlılığı olanlar, eğer samimilerse, laiklik kavgasının kararlı militanı olanı komünistlerin sosyalizm mücadelesine en azından saygı duymalı.

Bu artık yetmiyor, çünkü bugünkü dengelerde sosyalizm hedefi birçok kişi için "hoş bir seda" olarak duruyor, bir yandan kapitalizmi meşrulaştırıcı tavırlarına devam ederken, diğer yandan da sosyalizm mücadelesine saygı duyabiliyorlar.

Doğrusu şudur: Gericiliğe, emperyalizme, zorbalıklara karşı mücadele, onu etkisizleştiren, kötürüm hale getiren "piyasacı" güçlerden arındırılmalı: Piyasayı terk et de gel!

Güncel görev budur: Karşı-devrimin bizim cepheye musallat olduğu gri alana sert ve ayrıştırmacı bir müdahale, sınırların belirginleştirilmesi!

Kazandıklarımız kaybettiklerimizden fazla olacaktır.

DEMOKRATİK
ALMANYA'DA
ERİCH HONECKER,
BULGARİSTAN'DA TODOR
JİKOV, ROMANYA'DA NİKOLAY
ÇAVUŞESKU BU HESAPLAŞMA
DÖNEMİNDE DEVRİM CEPHESİNDE
YER ALDILAR, YENİLDİLER.
CASTRO AYNI CEPHENİN
YENİLMEYENİDİR. BU CEPHE
BİZİM CEPHEMİZDİR.

Üniversitelerde KHK

ONYILLARDIR ÜNİVERSİTELERDE SÜRDÜRÜLEN GERİCİ KADROLAŞMA, 15 TEMMUZ SONRASINDA DAHA BÜYÜK BİR CÜRETLE SÜRDÜRÜLÜYOR. DİNCİ BİR CEMAATİN DEVLET İÇİNDEKİ YAPILANMASINA BAĞLANAN DARBE GİRİŞİMİ BAHANESİYLE ŞİMDİ ÜNİVERSİTELERDE MUHALİF KİŞİLİKLİ AKADEMİSYENLER TOPUN AĞZINDA.

“Bir gecede iş güvencemiz elimizden alındı.” Üniversite asistanlarından bugünlerde duyacağımız şey bu. 674 sayılı KHK ile çalışma biçimleri 50/d’ye dönüştürülenler bu şekilde kadrolarını ve dolayısıyla iş güvencelerini kaybettiler. Daha önce Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı (ÖYP) kapsamında araştırma görevlisi olarak kadroya alınan asistanlar için bundan sonraki süreç tamamıyla belirsizliklerle dolu. Aynı gün çıkarılan 672 sayılı KHK ise birçok üniversiteden akademisyeni kamu görevinden uzaklaştırdı. Bu akademisyenler arasında AKP karşıtlığı ve solcu kimliği açıkça bilinen isimler de vardı.

Ankara Üniversitesi’nde 674 sayılı KHK kurbanı bir araştırma görevlisi kadrolarının ellerinden alındığı bu operasyonun öncesinde de bazı değişiklikler yapıldığını, ödenekler, yurt dışında yabancı dil öğrenimi gibi hakları o değişikliklerde kaybettiklerini söylüyor.

KHK İLE ÖYP’DEN 50/D’YE

Birçok ÖYP’li asistan doktora ve yüksek lisans için atandığı üniversitenin dışında görev yapıyor. Çıkarılan KHK’ya dayanarak birçok üniversite asistanları geri çağırılmış. 15 gün içinde dönmeleri istenmiş. Çarpıcı bir örnek şöyle aktarılıyor: “Örneğin bir üniversite ÖYP’li asistanın çağırılma yazısının Rektörlüğe ulaşmasından sonraki 15 gün içerisinde kadro iadesinin yapılmasını istemiş. Asistanın eline bu yazı 3-5 gün kala geliyor. Apar topar ilişik kesip dönecek. Böyle bir hak gaspı kabul edilebilir mi?” Ardından iş güvencesinin bittiğini ekliyor: “Birçoğumuz kişisel ve aile hayatlarını, akademik planlarını buna göre yaptı. Bir gecede bir karar çıkıyor; başka bir şehre ve başka bir üniversiteye gitmeniz gerekiyor. Üstelik artık 50/d’li, yani sözleşmeli olduğumuz için her an işten atılabiliriz.”

Aynı KHK ile ÖYP statüsünden güvencesiz 50/d’ye geçirilen bir başka üniversitenin araştırma görevlisi ise haklı olarak soruşturmalardan çekiniyor ve Boyun Eğme’ye verdiği röportajda üniversitenin isminin geçmesini istemiyor. “Memuriyetten çıkarılan meslektaşlarımız, dostlarımız var ve bu insanlar hayatlarında değil FETÖ, hiçbir cemaate, hatta dini oluşuma ilgi göstermeyecek insanlar” diyor. Fırsatçılar olduğunu hatırlatıyor. “Ellerini ovuşturup bu süreçte akademiye girme olanağı bekleyen çok. Biat etmeyi çıkar, minnet duygusuyla hareket

edecek olanları sok.”

Artık herkes 50/d’li, sözleşmeli. Yani güvencesiz. 50/d’li asistanların kimi üniversitelerde yürüttükleri mücadeleyi hatırlatıyor ve sonrası için önemli bir olanağa şöyle işaret ediyor: “Özellikle 50/d’li meslektaşlarımızın doktora bitimine değin veya yardımcı doçent kadrosu elde edene kadar atılma kaygısı ve güvencesiz bekleyişi yeni değil. Onların mücadele deneyimlerinden yararlanmamız gerekiyor. Görece güvenceli bir kadroya sahip olmamızın kibrini yıllarca sürdüren arkadaşlar umarım olayın vahametinin farkına vararak hayatlarına devam ederler. Aksi halde mücadeleyi birleştirmedığımız birçok konu gibi bu hususta da mevzi kaybetmeye devam edeceğiz... Şu an herhangi bir akademik çalışma yapamayacak derecede durumun belirsizliğinden etkilenmiş olsak dahi, ben bu insanların, hatta onların öğrencilerinin birlikte yapabileceklerinden umutluym”

Görüşünü aldığımız üçüncü ÖYP’li araştırma görevlisi ise 672 sayılı KHK ile işten atılanlardan biri. Ankara Üniversitesi’nde ve Eğitim-Sen üyesi. Ona neden tasfiye torbasına eklendiğini soruyoruz. Sorumuzu şöyle yanıtlıyor: “Halihazırda Üniversite’nin hedefindeydik. Hakkımda önceden açılmış bir soruşturma vardı. Muhafız olduğumuz için, okulda öğrencilerimizin yanında olduğumuz için... Benim gibi soruşturma açılan tüm arkadaşları attılar. “FETÖ” ile mücadele adı altında darbe girişimini fırsata çevirerek kendilerine ayak bağı olanları da tasfiye ettiler. Bize olanlar da bu tasfiye sürecinin bir parçası”.

Yapılan işlemin tamamıyla hukuksuz ve haksız olduğunu söylüyor. Diğer taraftan bunun siyasi bir karar olduğunu da ekliyor. “Dolayısıyla siyasi bir mücadele vermemiz gerektiğinin farkındayız. Bu otoriter iktidara karşı mücadele vermek gerek.”

KHK İLE GÖREVDEN UZAKLAŞTIRILANLAR

Doğu görevi değil gö

2 EYLÜL’DE YAYINLANAN 672 SAYILI KHK İLE GÖREVDEN UZAKLAŞTIRILAN KAMU GÖREVLİLERİNİN ARASINDA DOĞU VE GÜNEYDOĞUDA GÖREV YAPAN ÖĞRETMENLER DE VAR. BUNLAR ARASINDA YER ALAN EĞİTİM-SEN ÜYESİ OLAN DÖRT ÖĞRETMENLE YAŞANANLARI KONUŞTUK.

Rehber öğretmen, Batman

3 yıldır görevdeyim. Görevden uzaklaştırıldığımı dair bilgiyi MEBBİS hesabım üzerinden aldım. Arkadaşlarım durumumu sorunca kontrol ettim hesabımı. Benim gibi 29 Aralık grevine katılan arkadaşlarım da görevden uzaklaştırılmış. Tatil döneminde olduğumuz için Milli Eğitim Müdürlüğü’ne falan ulaşamadık. İdari amirim arayıp bildirdi. Görev yerime 19 Eylül’de ulaştım ve tebligatı da o gün aldım. Gereğe olarak Devlet Memurları Kanunu’nun 6,7,8,10

ve 11. maddelerine aykırı hareket etmemiz gösteriliyor...

Çalıştığım kurumda yaşadığım herhangi bir problem yoktu. O dönemki okul müdürümüz de Eğitim-Sen’liydi. O da bizim gibi görevden uzaklaştırıldı.

Biz kadrolu öğretmeniz ve şu an sözleşmeli olarak görev yapan meslektaşlarımız için, durumumuz bir korku unsuru.

Ben bizi uzun süre görevden uzak tutacaklarını düşünmüyorum. Asıl mesele de görevimize döndüğümüzde başlayacak.

'temizliği'

ARASINDA 'ORADAKİ'LER DE VAR

revden alma

İki İngilizce öğretmeni, Diyarbakır

Matematik öğretmeni, Silvan

5 yıldır milli eğitimde görev yapıyorum. İhraç kararının bize tebliği 10 Eylül akşamı müdürümüz tarafından telefonla yapıldı. Yazılı tebliği okulun açıldığı gün İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nden aldık.

Kurumumda idareyle ve diğer arkadaşlarla herhangi bir anlaşmazlığım yoktu. Aksine okulun ilk günü arkadaşlarımız bize destek verdiklerini belirttiler. Öğrencilerimiz ve velilerimiz de bu karara tepkililer.

Görevden uzaklaştırma kararı mesajla bize iletildi ve sonradan tebligatı almak için okula çağrıldık. Tebligatları toplu bir şekilde 19 Eylül pazartesi günü okullarımızdan aldık. Aynı gün öğrencilerimizle buluştuk. Okullarımızda olacağımızı, okullarımızı terk etmeyeceğimizi onlarla paylaştık.

Bize saldırmalarının birçok nedeni var. Öncelikle biat etmeyen sistemin anti demokratik uygulamalarına ses çıkaran, aydın, demokrat ve duyarlı insanları korkutup sindirmek istiyorlar. Diğer bir neden ise iş güvencesi olmayan, sözleşmeli, ücretli öğretmen kadrosunu esas kadro haline getirme hedefidir. Bölgede öğretmenlerin açığa alınması sadece öğretmenleri mağdur etmiyor, öğrencileri de mağdur ediyor. Hatta öğretmenlerden daha çok öğrenciler mağdur oluyor. Çünkü okullarda öğrenciler var; ama öğretmen yok. Yani okulların birçoğunda eğitim sadece bir kaç öğretmenle başladı.

OHAL KHK'LARININ
GETİRDİĞİ HUKUKSAL
DURUM VE BUNLARA
KARŞI BAŞVURU YOLLARI

Hak gasbına karşı çıkmak şart

OLAĞANÜSTÜ HAL UYGULAMALARI MUTLAK ANLAMDA HUKUK DIŞI BİR HAL ALDI. KHK'LAR VE KHK'LAR UYARINCA YAPILAN UYGULAMALAR, HUKUK MÜCADELESİ GEREĞİNİ VE OLANAKLARINI ORTADAN KALDIRMIYOR.

Yurt genelinde üç ay süreyle ilan edilen olağanüstü halin pratik sonuçları OHAL KHK'ları ile ortaya çıkmaya başladı. Bunları en çok da kamu emekçilerinin ihraç kararlarında görüyoruz. Binlerce kamu görevlisi OHAL KHK'larıyla devlet memurluğundan ihraç edilmiş durumda.

KHK'lar, belirli bazı sınırlamalar haricinde istenilen herhangi bir konuda çıkarılabiliyor. Hükümet bu durumu temel hak ve hürriyetlerin kullanılmasını kısmen veya tamamen durdurarak suistimal ediyor. Birçok kamu görevlisi, delil bulunmaksızın, savunmaları dahi alınmadan, masumiyet karinesi dikkate alınmaksızın meslekten ihraç edildi. Öte yandan yaratılan baskı ortamı, yine ihraç edilmeyenlerin tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıp duruyor.

KHK'LAR SINIRSIZ OLAMAZ

Oysa KHK'ların uygulama alanı hukuken öyle sonsuz serbest ve sınırsız değil. KHK'lar da ikili bir sınırlandırma mekanizması var.

Bunlardan ilki, temel hak ve özgürlüklere ilişkin. OHAL KHK'ları ile hak ve özgürlüklerin kullanılmasının durdurulması, ancak devletin uluslararası yükümlülüklerinin ihlal edilmemesi kaydıyla ve durumun gerektirdiği ölçüde yapılabilir. Kısıtlamalar geçici, sınırlı ve denetimli bir şekilde olabilir. Bu kapsamda, OHAL de olsa, kişinin yaşam hakkına, (işkence, kölelik ve zorla çalıştırma yasakları

dâhil) maddi ve manevi bütünlüğüne dokunamaz. KHK'larla suç ve cezalar geçmişe yürütülemez. "Kanunsuz ceza olmaz" ilkesine aykırı davranılamaz. Kimse suçluluğu mahkeme kararı ile saptanıncaya kadar suçlu sayılamaz, din, vicdan, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz ve bunlardan dolayı suçlanamaz. AKP'nin OHAL KHK'ları ile yapılan ihraç işlemleri, bu sınırlandırmayı daha ilk günden yok saymış durumda.

İkinci sınırlama ise, KHK'ların konusu hakkında. OHAL KHK'ları, yalnızca olağanüstü halin gerekli kıldığı konularda çıkarılabilir ve bunların devamı süresince uygulanabilir. KHK uyarınca yapılan her türlü işlem, uygulanan karar ve eylem kalıcı değil, tedbir niteliğinde olmalıdır. OHAL KHK'ları ile yasalarda değişiklik yapılamaz.

Bu sınırlamaya da uyulmuyor. OHAL'in kaldırılmasından sonra da devam edecek şekilde kalıcı işlemler yapılıyor, askeri konular başta olmak üzere yasal değişikliklere gidiliyor. OHAL KHK'ları büyük bir hukuksuzluk içeriyor.

KHK İPTALİ MÜMKÜN

Peki doğrudan OHAL KHK'larına ve uygulama sonucu ortaya çıkan hukuksuzluklara karşı başvurulabilecek kanun yolları nelerdir?

En başta belirtmek gerekir

ki, OHAL KHK'ları, Meclis'in onayından geçmesinin ardından kanun vasfı kazanır. Bu durumda Anayasa Mahkemesi tarafından denetlenebilir. Eğer ortada OHAL KHK'sı çıkarılmasını gerektirecek herhangi bir sebep bulunmuyorsa, olağanüstü halin kapsam ve sınırları aşılmışsa, bu durumda Anayasa Mahkemesi bu KHK'ları olağan hallerde çıkarılan KHK'lar gibi kabul edip, anayasaya aykırı kısımları iptal edebilir. İlgili kısımların iptali, bunlara dayanılarak yapılan işlemlerin de ortadan kaldırılmasını sağlar.

■ Av. Ozan Gülhan
Hukukta Sol Tavrı Derneği

İhraç edilenler ne yapabilir?

OHAL KHK'larının ihraç başta olmak üzere, hukuka aykırı uygulamalarına karşı kişilerin de dava açma hakkı bulunuyor. Bir kamu görevlisinin görevine son verilebilmesi için uyulması gereken belirli bazı usuli işlemler bulunuyor. Adil yargılanma ilkesi gereğince en azından kendilerine suçlamalar bildirilmeli ve savunma hakkı tanınmalıdır. Her ne kadar olağanüstü hal durumunda bu hakkın askıya alınabilmesi gündeme gelmekteyse de, bunda keyfiyet olmaması gereklidir.

Bugün yaşanan ihraçlarda bu ölçütlerin karşılandığı söylenemez. İşte, bu gerekçelere dayanılarak dava açılması mümkündür.

DAVA İÇİN İKİ YOL VAR

OHAL KHK'ları ile kamu görevlilerinin ihraçları iki farklı yöntem izlenerek yapılıyor. Bunlardan ilki KHK'larda "ekli liste" yayınlanmasıyla, ikincisi doğrudan kurum kararıyla yapılıyor. Son KHK'larda her iki örnekle de ihraç işlemi yapıldı.

Kurum kararıyla görevden al-

malara karşı idare mahkemesinde dava açılması mümkündür. İdare mahkemesinin davayı reddetmesi halinde ise, Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yapılabilir.

Ekli listeye ihraçtaki durum ise biraz daha karışık. Danıştay, ekli listeye yapılan görevden almalarda konunun idari yargıda incelenmesinin hukuken olanaksız olduğunu ifade ediyor. Bu nedenle, OHAL KHK'sına ekli listeye ihraç edilenler doğrudan Anayasa Mahkemesi'ne başvurmak durumunda kalıyorlar. Buraya

bireysel başvuru yapılabilir. Öte yandan, Anayasa Mahkemesi'nin "dava yolunun tüketilmemesi sebebiyle incelenemezlik" karar vermesi olasılığına karşı, Bakanlar Kurulu işlemlerine karşı açılacak davalarda ilk derece mahkemesi olan Danıştay'a da aynı anda dava açılması mümkün.

Her iki halde de Anayasa Mahkemesi'nden olumsuz sonuç çıkması durumunda başvurulacak son hukuki yol Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde dava açmaktır.

Berlin'de sağ içi cilveler tiyatrosu

ALMAN SİYASET
SAHNESİNDE İKİ BUÇUK
PARTİ DÖNEMİ KAPANDI.
"İKİ BÜYÜK KİTLE PARTİSİ VE
İKİ KÜÇÜK TAMAMLAYICI PARTİ"
DÖNEMİ BİTİYOR, BUNUN YERİNE
BİRBİRİNE YAKIN AĞIRLIKLARDA
OY ALABİLEN 6 PARTİLİ BİR
SİSTEM YERLEŞİYOR.

Eylül ayı Federal Almanya'daki siyasal rejimin krizde olduğunu, sermaye için inanılmaz boyutlarda bir refah patlaması yaşanmasına rağmen, bir kez daha gösterdi. Bizdekine aynen benzemiyor; ama kriz. Olmasa, Başbakan Angela Merkel, partisinin Berlin'deki yerel seçim hezimetinden sonra "Keşke zamanı geri döndürebilsem" diyerek özellikle mülteci politikasında geri adım sinyali içeren bir özeleştirme vermeye kalkmazdı. AB'nin çevre ülkelerinde, özellikle Akdeniz kıyısında ve Doğu Avrupa'da yıllardır ortalağı kasıp kavuran krizlere bakılınca, Almanya'daki dış ticaret ve bütçe fazlaları kasalara sığmayan bu kriz için "şimdilik oldukça düşük yoğunluklu" demek uygundur. Ancak sahnedeki aktörlerin böyle hızlı değişmesi de herhalde derinlerdeki bir ihtiyacın sonucudur.

Almanya, 1989/90'dan sonra, yani büyüdüğünden beri, gecikerek gelen bir gömlek değiştirme sürecinde. Alışılmış partiler sıralaması ve parlamentodaki sandalye dağılımı hızla değişiyor. AB ülkelerinin resmen değer aktardığı, olağanüstü bir sermaye birikiminin sağlandığı, sefaletin olmasa da yoksullaşmanın gözle görülür bir biçimde yayıldığı bu hegemon ülkede, halk ve sermaye içinde şimdilik azınlıktaki bazı kesimler, "ulusal" yönelimli bir kriz yönetimine açık olduklarını gizlemiyorlar. Nitekim, herkesin bir biçimde karşı olduğunu ilan veya ima ettiği, ama her seçimden daha da güçlenerek çıkan sağ popülist "Almanya için Alternatif" (AfD), nasıl bir dönüşüm sürecine girildiğine dair somut bir gösterge. Tanıdık Alman siyaseti ve alışılmış aktörleri, o bütün "bildik refleksleriyle" sahneden iniyor, yerlerine yeni ve

tedirgin edici refleksler geçiyor. Tabii sermayenin bayrağı altında...

6 PARTİLİ SİSTEM

Berlin'de 8 Türkiye kökenli politikacının da eyalet meclisine girmeyi başardığı bu seçimle, Alman siyaset sahnesinde iki buçuk parti dönemi kapandı. "İki büyük kitle partisi ve iki küçük tamamlayıcı parti" dönemi bitiyor, bunun yerine birbirine yakın ağırlıklarda oy alabilen 6 partili bir sistem yerleşiyor. Son yıllara kadar Hıristiyan demokrat iki parti, CDU ve Baviera'daki Hıristiyan demokratların partisi CSU, sosyal demokrat SPD ile ayrı ayrı yüzde 40'ları zorluyor, bunlar da yanlarına ya liberal FDP'yi ya da Yeşiller'i alarak hükümet kuruyordu. Bu denklemin artık tarihe karıştığı gözleniyor. Berlin'de ortaya çıktı: Hıristiyan demokratlarla sosyal demokratların oy ağırlığı yüzde 20'lere kadar geriledi, sahneye yüzde 10'lar bandını zorlayan Yeşiller, Sol Parti, FDP ve "nevzuhur" AfD çıktı. Sağ popülist AfD'nin CDU/CSU'yu sarsacağı ve ülkenin ikinci bir "sağcı kitle partisi" olacağı anlaşılıyor. Sistem, birbirine taban tabana zıt bir zihniyette olmayan, yani birbirine rahatça tahammül gösterebilecek, hatta tamamlayıcı nitelikte, oy oranları da birbirine yakın 6 partinin sırtında yükseliyor artık.

Berlin eyalet meclisinde, Sol Parti, AfD ve FDP dışındakiler oy yitirdi. SPD ilk sırada yüzde 21.6 ile yer alırken, AfD'nin yüzde 14.2'lik çıkışı kimseyi şaşırtmadı. Daha fazlası bekleniyordu. Ancak sonuçlar gerek SPD

gerekse Sol Parti yönetimine bir soluk aldırdı.

Eğer Sol Parti gibi, içindeki tek tek istisnalar dışında tutulduğunda en fazla "Ufuk Uras Partisi" olarak tanımlanabilecek bir oluşum abartılmazsa, sosyalistlerin ve sokağın

hiçbir ağırlık taşımadığı bir hegemon ülkenin geleceği söz konusudur. AB'nin sahibi konumundaki Almanya, geçen cumartesi günü, yani Berlin'deki eyalet meclisi ve belediye seçimlerinden bir gün önce ülke ölçeğinde yapılan ve 320 bini aşkın insanın katıldığı ileri sürülen TTIP ve CETA karşıtı gösterilere de sahne oldu. Buna rağmen sendikalar, SPD, Yeşiller ve Sol Parti gibi solda kabul edilen partileri "solda sıfır" bırakacak kadar sistem yanlısı bir konuşlanma içinde. Reel ücretlerdeki iki on yıla yayılan gerileme ve yerinde saymanın, nasıl bir sendika profili verdiğini ayrıca belirtmeye gerek yok. Pazar günü seçime katılan tek komünist parti DKP'nin, ki son yıllarda dikkate değer çabalar içindedir, 3 bin 467 oy (binde 2) aldığı da bu tabloya eklenebilir.

Siyaset sahnesinde koltuk ve oturanlar sıralaması değişiyor, siyaset sınıfının "son derece huzursuz" olduğu manşetlerden işleniyor, ama sermayenin henüz fazla endişeli olmadığı gözleniyor. Çünkü koltuğu sallanmasına rağmen Angela Merkel'e alternatif bir politikacı bulunamıyor. Bu da, "tokluk sızmasının" herhalde bir başka göstergesidir.

■ Osman Çıtsay

İRLANDA İŞÇİ PARTİSİ, AB'DEN ÇIKIŞ REFERANDUMU SONRASINI Emperyalist bir kurum olan

WPI, İNGİLTERE HALKININ AB'DEN ÇIKIŞ KARARININ, GÖÇMEN DÜŞMANLIĞI YA DA EMPERYALİST REKABETE DEĞİL, EMEKÇİLERİN ONYILLAR İÇİNDE BİRİKTİRDİĞİ TEPKİYE VE KAPİTALİZMİN GENEL SIKINTILARINA BAĞLANMASI GEREKTİĞİNİ SAVUNUYOR

İrlanda İşçi Partisi (WPI) Merkez Yönetim Kurulu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Gerry Grainger ile Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği referandumu, İrlanda'nın birliği, İskoçya'nın bağımsızlığı, AB'nin geleceği ve NATO ile işbirliği konularına ilişkin bir röportaj gerçekleştirdik.

Avrupa Birliği (AB) referandumu öncesinde partinizin tavrı neydi?

İrlanda İşçi Partisi, referandumda Birleşik Krallık (BK) halkını AB'den ayrılmak yönünde oy kullanmaya çağırdı. Parti, İngiltere'nin 1973'te Avrupa Ekonomik Topluluğu'na katılma kararına da, AB ile ilgili tüm anlaşmalara da karşı çıkmıştı. AB'den ayrılma kararının alındığı referandum öncesinde de Lexit (*) yönünde tavrı geliştirdi ve emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden bir kurum olması sebebiyle AB'den çıkılması gerektiğini vurguladı.

AB, halkın, özellikle de emekçi sınıfların çıkarlarını temsil etmemektedir. AB'nin demokrasiye ve halkın demokratik haklarına ilişkin tutumunu Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker'ın sözlerinden anlamak mümkün: "Avrupa anlaşmalarına ters düşecek herhangi bir demokratik seçenek olamaz." AB, halkların kendi iktisadi politikalarını belirlemesine, devlete ait endüstriler yaratmasına, işçi haklarına sahip çıkılmasına karşıdır ve 'rekabet' adı altında halkın yaşam standartlarını aşağı çekmektedir. AB'nin giderek artan militarizmi barış için tehdit oluşturmaktadır. Örneğin, Ukrayna'da faşistleri desteklediğine şahit olduk. AB'nin dünyanın geri kalanı ile yaptığı ticarete ilişkin kurallar, çok uluslu şirketlerin çıkarına uygun şekilde ve eski sömürge ülkelerinin bağımlılıklarını sürdürmeye yönelik tasarlanmıştır. WPI, Birleşik Krallık gibi büyük bir emperyalist gücün AB'yi terk etmesinin AB'yi derinden sarsacağını ve AB boyunduruğundayken mümkün olmayan ilerici siyasi hamleler için yeni olanaklar yaratacağını düşündüğü için AB'den ayrılma yönünde oy kullanılması gerektiğini savundu.

İngiliz burjuvazisi neden Brexit yönünde bir eğilim gösterdi? AB içindeki rekabet ve Almanya'nın köşeye sıkıştırılmasının rolü olabilir mi?

İngiltere burjuvazisi AB'den ayrılmak ya da AB'de kalmak yönünde ikiye bölündü. Pek

çok güçlü şirket AB'de kalmayı istedi. Londra'da finans-kapitalin merkezini domine eden çıkar sahipleri AB'de kalma yönünde oy vermeye çağırdı. Bu finansal çıkarlar Thatcher politikalarının zaferi ile güçlü bir yer edindi ve 1970'lerin sonundan beri ülke siyasetini belirler hale geldi. Bu referandumdan çıkan sonuç onlara büyük bir darbe oldu.

AB'den ayrılma yanlısı burjuva çevreler ise AB'nin Birleşik Krallık ekonomisine zarar verdiğini ifade ederek ayrılma taraftarı oldular. Ülkenin AB'ye yaptığı ödemeler ve AB üyeliği ile getirilen ekonomik düzenlemeler, bu burjuvaların kârlarına kâr katmasını en-

gellediği için ayrılmayı istediler. Burjuvazinin bu klığını temsil edenler Birleşik Krallık'ın dünyanın geri kalanı ile daha kârlı serbest ticaret anlaşmaları yapabileceğini düşündüler. Bazıları ise Kuzey Amerika ülkeleri ve eski Britanya İmparatorluğu ile (ABD, BK'nin AB üyeliğini sürdürmesinden yana olsa da) kurulacak bir ticari bloğun daha iyi olacağına inanıyorlardı. Bu çevreler, AB yanlısı kapitalistlerden daha az kapitalist değildi, ancak ülkenin AB dışında ekonomik ve politik olarak daha başarılı olacağını savunuyorlardı.

Şüphesiz burjuva çevrelerin çoğu AB'yi Alman veya Franko-Alman sermayesinin maşası olarak gördükleri için de ayrılma yanlısıydı. Bu düşünce en çok Muhafazakâr Parti'nin AB karşıtı kesiminde ve Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi'nde (UKIP) siyasi karşılık buldu. Yani AB'den ayrılmak yönünde oy kullanmanın temel motivasyonu Almanya'nın gücünü bastırmak oluverdi. Bunda, Rupert Murdoch tarafından kontrol edilenler de dahil olmak üzere sağcı medya kuruluşları ile bazı yerel medya organlarının ve Almanya-Fransa'nın AB içindeki gücüne ilişkin senelerdir anlatılan hikâyelerin etkisi büyük oldu.

Ayrıca Almanya düşmanlığı, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı ile ilgili bir konu. Ayrılma yanlısı oylarda göçmen sorunun çok etkili olduğu biliniyor, özellikle Güney İngiltere'nin muhafazakâr bölgelerinde. Ama buralar, ironik bir şekilde, en az göç alan yerler. Bizce göçmen sorunu ve milliyetçilik meselesi fazlaca abartıldı. İşçi düşmanı liberal çevrelerin çoğu, Kuzey ve Orta İngiltere'de yaşayan ve geleneksel olarak İşçi Partisi'ne oy veren işçi sınıfının ırkçı güdülerle AB'den ayrılma yönünde oy verdiğini iddia etti. Aslında onlar son 40 yıldır hem İşçi Partisi hem de Muhafazakâr Parti iktidarları boyunca ihmal edildiklerini düşündüklerinden, bir protesto olarak bu oyu verdiler.

AB'den ayrılma konusunda İrlanda halkının tutumu nedir? Birleşik Krallık'ta çıkan referandum sonucu İrlanda'yı nasıl etkiledi?

İrlanda Cumhuriyeti'nde AB karşıtlığı giderek artıyor. Hatırlanacağı üzere, Nice ve Lizbon anlaşmaları oylarla reddedilmişti ve AB istediği sonucu alabilmek için ikinci oylamaya gitmişti. Ekonomik bağımsızlığın yitirilmesi, vergilerin ve sosyal hizmet kesin-

İrlanda İşçi Partisi (WPI) Merkez Yönetim Kurulu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Gerry Grainger

DEĞERLENDİRDİ

AB zayıflatılmalıdır

tilerinin artırılması, 2010'daki sözde kurtarma paketi ile borçların İrlandalı emekçilerin sırtına bindirilmesi ile AB karşıtlığı daha da belirginleşmişti. Ancak, İrlanda Cumhuriyeti halkı AB'de kalmak istediğine dair görüş bildirdi. Referandumdan çıkan sonuç bu düşünceyi pekiştirdi.

Brexit, İrlanda'nın birliği konusunu nasıl etkiledi? Şimdi İrlanda'nın birleşmesi için Belfast Antlaşması'nın da referandum ile oylanmasına yönelik talepler çokça dile getiriliyor. Ne düşünüyorsunuz?

Referandum sonucunun İrlanda'nın birleşmesi konusunda şu an için doğrudan bir etkisi yok. Uzun erimli bakarsak belki çok küçük bir etkisi olabilir. Belfast (Good Friday) Antlaşması'na göre ancak Kuzey İrlanda halkının çoğunluğunun Birleşik Krallık'tan ayrılmak yönünde oy vermesi halinde İrlanda'nın birliği sağlanabilir. Ancak Kuzey İrlanda halkının çoğunluğu BK içinde kalmak istiyor. Birleşme yanlısı Kuzey İrlandalılar AB'den ayrılma yönünde oy kullandılar. BK'nin AB'den ayrılması BK içinde kalmak isteyen birlik yanlılarının fikrini değiştiremeyecektir.

Aslında BK hükümeti ancak Kuzey İrlanda'da birlik yanlısı tarafın bir seçim kazanacağına dair bir sinyal alırsa böyle bir referandumun önünü açar. BK'nin AB'den ayrılması sebebiyle, birlik için referandum çağrısı yapmak tiyatrodan başka bir şey değildir. Gerçek olan, BK'nin AB'den ayrılmasının Kuzey İrlanda'ya karşı sekte tutumunu değiştirmeyeceğidir.

Peki referandumun ardından İskoç-

ya'nın Birleşik Krallık'tan ayrılması tekrar gündeme gelebilir mi? Brexit, Krallık için bir bölünmeyi tetikleyebilir mi?

Biz orta vadede İskoçya'nın BK'den ayrılacağını düşünüyoruz. Son yıllarda gündemden düşmeyen İskoçya'nın bağımsızlığı konusu, Thatcher dönemine ve İskoçya endüstrisi üzerindeki yıkıcı ekonomik etkilerine dayanıyor. Ağır sanayide iyi ücretlerle çalıştırılan kalifiye emekçiler, hizmet sektöründe düşük ücretlerle ve tehlikeli koşullarda çalıştırılan emekçilerle yer değiştirdi. Londra hükümetinin İskoçya'yı hiç umursamadığına dair kanı da bağımsızlık talebini artırdı. Yani İskoçya'nın bağımsızlık talebi, AB ile ilgili süreçten beslenen bir talep değil. İskoçya, BK'den ayrılabilirse daha büyük bir ekonomik bloğun parçası haline gelip ekonomik açıdan fayda sağlayabilir.

AB'nin geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?

10 yıl önce başlayan kriz ile birlikte AB, tarihinin en büyük gerilimini yaşıyor. Biz AB'nin, BK'nin ayrılması ile de darbe yiyeceğini düşünüyoruz. Bu sonucun diğer AB üyesi ülkelerin halklarını da AB'siz bir gelecek hayal etmeye sevk etmesini umuyoruz. Elbette AB burjuvazisi, AB üyesi ülkelerin burjuva hükümetleri ve tekeller bundan korkuyor. Ama Birleşik Krallık'sız bir Avrupa Birliği hem siyasi hem de askeri anlamda bir hayli zayıflayacaktır. AB'nin daha da zayıflatılması için gereken koşulları yaratmamız gerek.

Varşova'da NATO ve AB arasında imzalanan stratejik işbirliği anlaşmasını

nasil yorumluyorsunuz?

İrlanda İşçi Partisi, AB'nin militarize edilmesine ve herhangi bir ortak dış politikasının benimsenmesine her zaman karşı çıktı. İrlanda Cumhuriyeti, teoride, uluslararası ilişkilerde tarafsızlık geleneğine sahip ve bu onun zaman zaman dünya siyasetinde ilerici bir rol oynamasına imkân verdi. Taraf tutma politikası İrlanda'da son derece yaygın bir tutumu yansıtıyor, ancak bazı burjuva partiler NATO'ya katılınması gerektiğini belirtiyor. Bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyoruz, ama bu konu daha sık gündeme gelmeye başladı.

Varşova'daki NATO Zirvesi'nde İrlanda sözde 'Barış İçin Ortaklık' hareketinin bir parçası olarak temsil edildi. Partimiz Avrupa Komünist ve İşçi Partileri İnisiyatifi'nin ve Dünya Barış Konseyi'nin organize ettiği protestolara destek verdi. AB'nin NATO ile artan işbirliğini NATO'nun üye sayısını artırmak amacını taşıdığını ve İrlanda'nın tarafsız duruşuna yönelik bir saldırı niteliğinde olduğunu düşünüyoruz.

Daha geniş ölçekte bakarsak, söz konusu Baltık Devletleri veya Suriye olsun, Rusya, AB, NATO arasındaki gerilimler özelinde bu antlaşmasının son derece tehlikeli olduğunu söyleyebiliriz. Emperyalizm doğası gereği savaş çıkarır. İki emperyalist devletlerarası ittifak gücünün işbirliğini artırması beraberinde tehlikeli gelişmeler getirecektir. Avrupa'nın tüm komünist ve işçi partileri buna karşı mücadele etmelidir.

(*) *Lexit, 'left' ve 'exit' kelimelerinin kısaltmasından hareketle 'sol çıkış' anlamına gelmektedir. Birleşik Krallık'ın ABD'den çıkışı anlamına gelen Brexit terimine nazire ile üretilmiştir.*

Kısa tarihçe

Türkiye Komünist Fırkası, 10 Eylül 1920'de Sovyet Azerbaycanı'nın başkenti Bakü'de düzenlenen kongreyle kuruldu. Kongrenin başı çeken örgütleyicisi Mustafa Suphi, Osmanlı Türkiye'sinde tanınmış bir aydıdı. 1914 başlarında Sinop Cezaevi'nden kaçak olarak Rusya'ya geçti. Büyük Ekim Devrimi'ne coşkuyla katıldı, Bolşevik oldu, devrimde ve iç savaşta aktif görevler üstlendi. Bolşevik Parti'nin Müslüman halklara yönelik çalışmalarında sorumluluklar üstlendi. 10 Eylül kongresi de Üçüncü Enternasyonal'in bir yapılanması olan Doğu Halkları Kurultayının hemen ardından toplanacaktı.

1920 yılında Türkiye'de sol hayli zengin ve karmaşıktı. İstanbul'da sosyal-demokrat yönelimli işçi hareketi ile sendikal yapının yanı sıra Şefik Hüsnü'nün liderliğinde 1919'da oluşan Marksist Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası aktifti. Bu grup İstanbul Komünist Örgütü olarak da anıldı. Bu kadroların bir bölümü yurtdışında eğitimleri sırasında marksist olmuşlardı. Osmanlı başkentinde ciddi bir aydın birikimi de marksizme yöneliyordu. Osmanlı Ordusu'nun Çarlık Rusya'sına esir düşen askerlerinin içinden çeşitli unsurlar bolşevizmi benimsemişlerdi. Anadolu'da Rus Devriminin yaygın bir etkisi hissediliyordu; ülkenin emperyalizmden kurtuluşunu ve yeniden kuruluşunu arayan öncü ve aydın kesimler için Devrimci Rusya güçlü bir dost elinin sahibiydi. Emperyalizme karşı mücadele ve Ekim Devrimi'nin cazibesi Kuvvayı Seyyare'yi, mebusları, yazarları, askerleri, işçileri sola çekiyor veya açık hale getiriyordu. Bu deviminin üstünde yükselen samimi komünist bir oluşum da Halk İştirakiyun Fırkası'ydı. Öte yandan bolşeviklerle ittifak ilişkisini güçlendirip kolaylaştıracağı varsayımıyla Enver Paşa ve Mustafa Kemal Paşa da 1920'de komünist adıyla partiler kurdurmuşlardı.

10 Eylül Kongresi, Türkiye Komünist Partisi'nin söz konusu sol yükselişin önüne sosyalist devrim hedefini koymasındır. Parti ulusal bağımsızlık savaşına katılıyordu, ama emekçi halk adına, kendi programıyla, bağımsız örgütsel yapısıyla ve silahlı birliğiyle. Kuruluştan sonra Parti merkezinin bu amaçla Ankara'ya taşınması için çalışmalar hızlandı. Bu cesur ve iddialı politik açılım 28/29 Ocak 1921'de TKP önderliğinin Trabzon'da katledilmesiyle son buldu. "On beşler", yani Partinin genel başkanı Mustafa Suphi, genel sekreteri Ethem Nejat, bir dizi Merkez Komite üyesi ve görevli partili alçakça bir pusuya düşürülerek öldüler. Türkiye burjuvazisi daha kendisi iktidar savaşını vermekteyken bile işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesinin önünü kapatacak sınıf bilincine sahipti.

10 EYLÜL'DEN 96 YIL SONRA **Tarihimize**

KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİNE BAKIŞIMIZ ELBETTE 'GERÇEKÇİ' OLACAKTIR. HAYALLER, EFSANELER VE TEVATÜRLE TARİHİMİZİ ANLAYAMAYIZ. AMA BU TOPLUMSAL MÜCADELELER TARİHİNİN 'TARAFSIZ' BİR GÖZLE TANIMLANABİLECEĞİ ANLAMINA GELMEZ. BİZ BU TARİHTE TARAFIZ VE TARAF OLMAK; AYIRMAYI, TASNİF ETMEYİ, SAHİPLENMEYİ VE REDDETMEYİ GEREKTİRİR.

"Biz", kendi tarihimize nasıl bakıyoruz? Nasıl bakmalıyız? Partinin kendi tarihine nasıl bakacağı, önceliklerin belirlenmesi, ciddi bir yöntem sorunudur. Yani bu soruların yanıtı yüzeysel değildir. Genellikle pek bir işe yaramayan yüzeysel yanıtlar arasında "objektif olarak", "olduğu gibi", "olgulara dayanarak" vb özetlenen yaklaşım biçimleri formüle edilir...

Post-modern düşünce objektif denecek bir şeyin gerçek yaşamda olmayabileceğini, hayatta birden fazla gerçeklik olabileceğini vaaz eder. Bir gerçek olsa da, onu keşfetmek mümkün değildir!

Marksistler bu "bilinemezci" yaklaşıma prim vermezler. Gerçek, yani objektif gerçek diye bir şey vardır ve siz onu keşfetseniz de keşfetmeseniz de kendini belli edecektir. Ama objektif olguların çıplak gözle görüldüğü doğru değildir. Gerçeklik o kadar da basit değildir.

Gerçeğe, objektif olana ulaşma çabasından vaz geçmeyiz. Ama objektifliği "tarafsızlık" olarak anlamayız. Dolayısıyla, öte yandan da, bu

çabanın yüzeysel yanıtlar arasında bulanamayacağı da bilmiyoruz.

10 EYLÜL'DE HANGİSİ GERÇEK?

Partinin 96. kuruluş gününün üstünden çok az zaman geçti. Solda en yaygın "bilgilerden" biri 10 Eylül 1920'de birlik sağlandığı, kuruluşun farklı komünist grupların birleşmesiyle gerçekleştiği örneğindir.

Ne bu bilgi tam olarak doğrudur, ne de tarafsız!

İddiaya göre komünist hareketin kabaca Rusya'da, İstanbul'da ve Anadolu'da faaliyet gösteren kesimleri vardı ve Suphi'lerin çağrısıyla Bakü'de bu öbeklerin temsilcileri toplanarak birlik kurdu. Komünistlerin adı geçen coğrafyalarda odaklandıkları, dahası bu farklı öbeklerin birbirlerinden doğal olarak iraksayan özelliklere, duyarlılıklara sahip oldukları doğrudur. Ama bunların temsilcileri aracılığıyla birlik kurdukları doğru değildir.

Elimizde bilgi olarak var: Suphi'nin lideri olduğu örgütün İstanbul'da Şefik Hüsnü liderliğindeki yapıyla ilişkileri ihmal edilebilir düzeyde kalmış, ama komünistlikle ilgisi olmayan İştirakçi Hilmi'nin partisi Türkiye Sosyalist Partisi'nden kadro transfer etmeyi başarmış. Bakü'de katip-i umumi seçilen Ethem Nejat, Hüsnü'nün yanından geliyor, ama İstanbul'daki Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası'nı temsil ettiğine dair herhangi bir veri yok. Anadolu solu ise içinden çıkılması çok güç bir görünüm arz ediyor. Bolşevik devriminin etkisi çok farklı kesimleri solcılaştırmış. Çerkez Ethem de, Mustafa Kemal de çalışma arkadaşlarına yoldaş diye hitap ediyor. Komünist adını taşıyan ilk örgütü Bakü'de Enver Paşa'nın adamları kurmuş... Birliği kanıtlayamıyoruz.

Ama elimizde başka bilgiler de var: Anadolu'dan Bakü'ye gelen kadroların heyecanlı olduklarını, Suphi hareketinin, daha önceden başlayarak çeşitli kentlerde örgütlenmeye başladığını

Çizim: Arda Güler

nasıl bakıyoruz

biliyoruz.

Bakü'ye çoğu önce Komintern'in düzenlediği Doğu Halkları "Şurası" için gelen ve sonra Türkiye Komünist "Fırkası" kuruluş kongresine katılan insanlar hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değiliz. Farklı kolektif yapıların "birleşme" kararı almalarından ziyade, tablo bize Mustafa Suphi önderliği altında bir tekleşmenin yaşandığını gösteriyor. Birleşme'yi bilmiyoruz. Ama tekleşme'yi aradan yıllar geçtikten sonra da pek az istisna dışında, yani aşağı yukarı bütün solun 10 Eylül 1920'yi bir milat olarak kabul etmesinden anlayabiliriz. 10 Eylül 1920'nin bir tekleşme kongresi olduğunun objektif bilgi haline geldiğini söyleyebiliriz pekâlâ. Çoğunluk kabul etti diye değil tek başına. Bir vargının "uyup uymadığını" test edeceğimiz başka şeyler var.

TARİH BUGÜNLE BARIŞIK MI?

Değerlendirmelerden biri yaygın ama doğruluğu kanıtlanamıyor. Diğeri o kadar yaygın değil, ama yanlışlığı kanıtlanamıyor.

Peki, 10 Eylül'ün birlik kavramıyla anılmasının nedeni ne olabilir? Bu soru başkaları hakkında...

Ve bir soru da kendi hakkımızda soralım: Bizim bunca zaman sonra birlik kavramını sorgulamayı akıl etmemizin, yerine başka bir şey koymaya meyletmemizin nedeni ne olabilir?

Bu soruların yanıtı "öyle öğrenmiştik, o kitapta öyle yazmış..." diye verilemez.

Birlik kavramı "içeriği" boğmuştur ve biz bunu "sezdik." Bunu ancak bizim Partimiz, sosyalizm programını benimseyen, sosyalist devrimi hedefleyen kolektifimiz sezebilirdi. Açalım...

10 Eylül 1920'nin bir programı, planı, ruhu vardı. Kabaca, Kurtuluş Savaşı'na sahip çıkarken bu tarihsel düğüme, işçi sınıfının öncülüğünü tesis etmek ve sosyalizme yürümek amacıyla müdahale etmeye dayanıyordu Suphi ve arkadaşlarının yaklaşımı. Bunun için en kısa zamanda Ankara'ya dönmeyi planlıyorlardı. Sovyet devriminin kardeşi bir devrimi Türkiye'de gerçekleştirmek içlerini kabartıyor, çevreye heyecan yayıyordu. Tekleşmeyi bu sağlamıştır. Bu, öyle güçlü bir program, harekât planı ve duygudur ki, Trabzon'daki İttihatçılar da Ankara'daki Kemalistler de paniğe kapılmışlardır. Suphi ve arkadaşları Anadolu'ya geçtikten sonra karşılarında, onları devlet protokolüyle ağırlamakla boğup öldürmek arasında tereddüt eden bir topluluk bulacaklardı!

Biz bugün, 2016'da sosyalist devrimci olduğumuz için, 10 Eylül'ün (sosyalizme bakan, devrimci, o günün koşullarında bile işçi sınıfını merkeze koyan ve enternasyonalist) özünü örten her şeyden kuşkulunuz! Birlik böyle bir örtüye, altında yatan asıl değerli öğeyi bulmaya yelteniriz.

Bu, bir objektif, tarafsız tarihçilik uğraşı değildir.

Öyle bir tarihçilik var mı, tartışmasına burada girmeyelim ve şimdilik sadece kendi adımıza, "Parti adına" konuşalım. Elbette olguları çarpıtmayız, ama biz bugünkü mücadelemizin yarınlara daha güçlü uzanabilmesi için geçmişe bakarız.

Başkaları da öyle yapıyor. Türkiye solunun çeşitli kesimlerinde "birlikten kuvvet doğar" diye bir yargı "kendiliğinden ideoloji" haline geldiği, getirildiği için, tarih bu tezin yardımına çağırılıyor. Başkaları bir şey daha yapıyorlar. Ortaya attıkları tezin doğruluğunu kanıtlayamıyorlar, ama bunu önemsemiyorlar! Girdikleri yolda birlikten pek de öyle kuvvet falan doğmuyor, ama bu durumu, yeterince geniş birlik olamayışlarıyla açıklayıp, aynı ezberi tekrar edebiliyorlar!

Biz öyle yapmayız. Eğer geçmişin mirası, daha doğrusu mirasın bazı parçaları bugünün ve yarının devrimci mücadelesiyle barışık değilse onlarla ayrıntılı biçimde hesaplaşırız. Üstlerini örtmek, etraflarından dolanmak, görmezden gelmek, tahrif etmek ilkesel olarak reddedilmelidir. Bu, tarihe yaklaşım yöntemiyle değil, devrimci etikle ilgili bir tutumdur.

Örneğin, sahip çıktığımız komünist hareketimizin çoğunlukla demokratik devrimci olduğunu görmezden gelmeyiz. Bunu hem anlamak, hem yanlışlığını yargılamak, parti-

nin tarihini sahiplenirken belirli politikalarını eleştirmek durumundayız.

Partinin bile isteye likide edildiği anlarda ise "sahiplenerek eleştirmek" yetmez. Likidatörleri tutup atmayı, tarihin aslında basbayağı maddi olarak parçası olan o öğeleri reddetmeyi seçeriz. 1990'larda TIP ve TKP'nin TBKP olarak birleştikten sonra Sovyet Partisindeki tasfiyeciliğe paralel olarak dağıtılmasını nasıl tarihimizin meşru parçası olarak görebiliriz ki?

Peki, biz böyle bir öğeyi kendimizden saymazken, biz beğenmesek de tersi kanıtları ne yaparız?

"Dersini öğrenmiş", yani tarih ve devrimci siyaseti aynı bağlama yerleştiren bir komünist bu sorudaki el çabukluğunu yakalamakta zorluk çekmeyecektir. Tasfiyeciliğin tarihimizin parçası olduğunun kanıtlanması demek, bizim bugünkü mücadelemizin başarısız olması demektir. Tasfiyeyi aşip partiyi yeniden yükselişe geçiremezseniz, tabii ki tasfiyecilik tarihin parçası olmak ne söz, tarihe damgasını vuracaktır. Buna siyasette yenilgi diyoruz.

Kazanmak için mücadele ediyoruz. Kazanmak için örgütleniyoruz. Tarihe, mücadeleyi ve örgütü beslesin, güçlendirsin diye ihtiyaç duyuyoruz. Mücadele ettiğimiz için tarihle barışız. Örgütlü olduğumuz için tarihsiz yapamıyoruz. Gerçeği, örgütlü Marksistler olduğumuz için yakalayabiliyoruz. Tarihe sahip çıkıyor, tarihe seviniyor, tarihe kızıyoruz. Bizim tarihimiz, partimizin tarihi bu yüzden ölü olgular yığını olmuyor.

Bir kez daha nice nice yıllara yoldaşlar...

■ Aydemir Güler

Ne okumalı?

Burada solun tarihi hakkında ayrıntılı ve uzun bir kaynakça çıkartmak değil amaç. Çok kaynağımız var zaten ve bugün çok spesifik bir konudan söz etmekle yetindik. Bu tartışmayı biraz daha ayrıntılı biçimde okuyup üstüne düşünmek için tavsiye edeceğimiz çalışma Türkiye Sol Tarihinde Yöntem ve Tartışmalar olacak. Şu aralar tarih okumayı tercih etmeyenler 300 sayfanın tamamı yerine okumalarını "Üçüncü baskıya önsöz" s.7-14 ve "1. Bölüm, Yöntem Notları" s.31-55 ile sınırlandırabilirler. (3. Baskı, İstanbul, Ekim 2015, Yazılama Yayınevi)

Sol tarih dendiğinde ilk, temel, en önemli kaynak, yazan geçtiğimiz

yıllarda bol bol Abant toplantılarından geçmiş olsa da, Mete Tunçay'ın Türkiye'de Sol Akımlar çalışmasıdır. Her yeni baskısında ekler ve bazen gözden geçirmeler olduğu ihmal edilmemelidir.

Geçen yıl TKP'nin kuruluşunu romanlaştıran bir çalışma yayınlandı. Enbiya Kıralı'nın Moskova'dan Anadolu'ya Maksut ve Mustafa Suphi kitabını (Kaldıraç Yayınevi) roman tadı arayarak okumamanızı önermek durumundayız. Tarihi edebiyat dolayısıyla "öğrenmek" bir diğer yöntem yanlıştır. İster Vedat Türkali romanını, ister Nâzım Hikmet şiirini yazmış olsun, isterse filmi çekilsin, sanat bilgi edinmek için değil, edinilmiş bilgiye

olmazsa olmaz derinlikler katmak için yararlıdır, tarih söz konusu olduğunda... Bu kitap onu da karşılamıyor pek, ama madem konumuz solun tarihi, bir kenara not edelim. Her komünistin bilmesinde yarar var.

Sonra çok kolay erişilir bir kaynak olsun, Komünist Parti MK üyesi Mehmet Kuzulugil'in geçenlerde sol portalda yazdığı köşeye yeniden göz atalım: <https://goo.gl/LRPSru>

Tarih ile bugün birbirinden ayrıntılamaz demiş olduk yukarıda. Kısa okumalarımızı şimdilik geçen hafta Boyun Eğme'nin yerini alan özel sayıyla tamamlayalım: Türkiye Komünist Partisi 96 Yaşında: <https://goo.gl/r47jQ5>

